

Blijf op de Hoogte

WEKELIJKS PERSOVERZICHT VOOR OFFICIEREN

2e JAARGANG — No. 6 — S Xov. 1947

UITDEINHOUD

		Pag.
SPECTATOR:	De afgelopen , week	-2
INDISCHE PERS:		
Nederlands:	De propaganda-show	3
	De komende besprekingen	4
	Djokjase aspiraties	6
Republikeins:	Djokjase stemmingen	7
	De komende besprekingen	9
	Gebreken	10
Chin.-Maleis r	Chinese meningen	12
VADERLANDSE PERS:		
	Telkens te laat	12
	Na twee jaar zwoegen	14
	G^sol met ronde tafel conferentie	15
	Financieel' beleid en wanbeleid	16
	H.M. Koningin Wilhelmina	18
	De Benelux	19
	De komintern ontwaakt	21
	Frankrijk en het Saargebied	28
BUITENLANDSE PERS:		
	The Marshall program	29
	The Yellow river	32
MIA ONDERWERPEN:		
	De demobilisatie	34
	How R.A.N. trains its yadar experts.. /	35
	Geography, politics and strategy	37
	■Bevordering van officieren bij de landmacht	

VEKTROIWEL1.JK — NIET VOOR VERDERE PUBLICATIE

ROOMSE KERK WEG 2-4

BATAVIA-CENTRUM

DE AFGELOPEN WEEK

door

Spectator

Het scherm is gevallen over de laatste van de serie nieuwe voorstellingen die het Veiligheidsstoneel heeft opgevoerd van de parodie op het drama „de Indonesische kwestie”.

Wy laten nu verder de schertsende toon varen, niet alleen omdat het onderwerp te ernstig is om er de draak mee te steken, maar, bovendien ter wille van de landen, die dit met ons beseften en die verhinderden dat verscheidene dwaze resoluties tot stand kwamen, die alleen maar weer nieuwe vertroebeling tot gevolg gehad zouden hebben.

Het is vooral aan Amerika te danken dat er ten slotte een zeer gematigde resolutie is aangenomen, die in de kern kan worden beschouwd als een krachtige aandrang om toch vooral zo spoedig mogelijk op te houden met de vyandelykheden.

Natuurlijk zyn er de nodige „haken en ogen” te vinden in de resolutie, maar dat kan ook niet anders. Dit is by een „compromisvoorstel” altijd het geval.

In het bijzonder lykt voor ons minder prettig de alinea, waarin gezegd wordt dat de resolutie van 1 Augustus zó moet worden uitgelegd, dat de Veiligheidsraad het gebruik van het militaire apparaat door een van beide partijen om haar gezag uit te breiden over een gebied, dat op 4 Augustus door haar niet was bezet, niet in overeenstemming acht met het oorspronkelijk besluit.

Indien de weergave van de resolutie door United Press op dit punt juist is, zou het kunnen betekenen dat de raad meent dat binnen de z.g. Van Mook-lyn zich nog streken bevinden, waarover de Nederlandse troepen geen gezag oefenen en dat wy dus verplicht zyn, de Republikeinse troepen daar te laten „zitten”.

Deze mening van de raad zou dan geweld doen aan de algemeen aanvaarde interpretatie van het begrip „bezet” hebben of houden. Wanneer in een oorlog de oprukkende party de controle verkrygt over gebieden waaruit de vyand ylings moet terugtrekken, zullen er immer kleine groepen van deze vyand afgesneden worden en het zal wel onder alle omstandigheden even duren, vóór de oprukkende party ze alle gevangen genomen heeft.

Onder „bezetten” wordt niet verstaan dat men tot in het kleinste gehucht binnen de

grenzen van het gecontroleerde gebied troepen heeft liggen, maar wel dat men de macht en de middelen bezit om overal binnen dat gebied, waar het nodig is, snel ter plaatse te zyn om er de orde te herstellen.

Het feit dat sinds de uitvinding van de radior de hoofdmacht van het op de vlucht geslagen[^] leger in staat is „deze afgesneden groepjes orders te geven omtrent de wyze, waarop zij de vyand nog zoveel mogelyk afbreuk kunnen doen, terwyl zy vroeger aan hun lot over-, gelaten moesten worden, heeft hieraan principiël niets veranderd. ■

Het leger waartoe ze behoren, is rtiet meer in staat ze te ravitailleren, zodat ze van roof en plundering moeten leven. Wanneer men dit nu maar in het oog houdt, wordt het duidelykt dat men — indien de Veiligheidsraad dit al[^]: thans op het oog gehad heeft — van de Neder-[^] landers het onmogelyke zou verlangen door ons te verhinderen, aan roof, plundering, brandstichting en erger een eind te maken.

Bovendien vallen deze misdry ven ook tel beschouwen als de „vyandelykheden” welke[^] stopzetting men wenst en de Veiligheidsraad draait hier dus in de vicieuze cirkel rond.

Over de competentiekwestie heeft de Veiligheidsraad zich ook ditmaal niet uitgesproken. De discussies tonen aan dat, wanneer bepaalde leden hierover een beslissing zouden willen forceren, zy waarschyglyk een of meer van de grote mogendheden op hun pad zouden ontmoeten om het vetorecht te hanteren. Eri wordt aan die kant dus nog rekening gehouden, met ~~op~~[^] soevereiniteit. ^

De Commissie van Drie is inmiddels, ver-¹ gezeld van een uitgebreide staf, 'met haan arbeid in dit land begonnen aan de uitvoering; van dé commissoriale taak en men fluistert te., Batavia dat in de kringen dezer commissie na' de eerste waarnemingen reeds min of meerj cynisch is opgemerkt dat men hier wel een „levenspositie” zou hebben..... 5

Best ziet het er inderdaad niet uit. Want[^] al vindt de Republiek dan ook dat zy reden! heeft om teleurgesteld te zyn over de Veiligheidsraad, zy blyft niettemin het onderste uit de kan vragen. Zy eist heel Indonesië voor zich op en het „democratische” Djokja heeft

al hwl aardig geleerd, de Duitschers na te roggē:

Und willst du nicht mein Bruder sein,
So schlage Ich dir dein Schädel ein.

Of de bevolking van de desbetreffende ge* bieden
daar nu anders over denkt of niet, dat kan de
Republiek niets schelen, zij móet heersen van Sabang
tot Merauke.

Wy hopen dat in de komende week het overzicht nu
eens niet gewyd zal behoeven te zijn aan de
Veiligheidsraad. .

Van zó weinig veiligheid en zó veel raad krijgt men
ten slotte ééns genoeg!

Maar wij durven niets te beloven: er wordt immers
alweer gezegd dat de republikeinse
vertegenwoordigers in Lake Succese zouden proberen,
Australië of India ertoe te bewegen, de kwestie
opnieuw op de agenda geplaatst te krijgen.

India met zijn duizenden broedermoorden.....
Als het toppunt van schaamteloosheid balache* lijk
kan zyn in het verband van dergelijke tragische
gebeurtenissen, wel dan is alleen de gedachte aan een
dergelijk intermediair al méér dan belachelijk!

Batavia, 4 November 1947.

INDISCHE PERS

NEDERLANDS

DE PROPAGANDA-SHOW

De rionde Tafel

• 15 Oct;

De internationale speelbal

..... We behoeven nauwelijks te verbloemen dat
ook de Regering de angst om het fia^t is geslagen.
We zien dit maar al tē luidelijk in officiële en
officieuze uitlatingen. We hadden zoveel goede
dingen tot stand kunnen, brengen voor de volken
van [ndonesië en Nederland. Wie een reis door le
Oosthoek maakt wordt getroffen door vat we daar
reeds deden. En wat we daar leden kunnen we ook
elders doen. Maar vat ls de waarde van al ons
werk, als straks de vreemde elftallen in het veld
tomen en hun spel gaan spelen met wat vij hebben
opgebouwd? Hoelang zal deze fragile bal weersta.nd
kunnen bieden aan le harde neuzen van hun
voetbalschoenen?

„Als de Veiligheidsraad niet had inge- :repen
zou de hele zaak al geregeld zijn”, leeft Dr. Van
Mook verklaard tegenover en vertegenwoordiger
van de „Chicago
)aily NpWs”. Als..... Maar we hebben die
Veiligheidsraad zēlf uitgenodigd voor het pel. En
we hebben haar de belangen van wee landen:
Indonesië en Nederland ~ ls speelbal aangeboden.
We hadden haar e Franse bal Indochina kunnen
voorweren en daarmee de Fransen kunnen dwin-
en hun vetorecht te gebruiken. Dit zou oor ons een
precedent hebben geschapen m naar terug te
grijpen. Maar we hebben
let gewild of..... niet gedurfd. “Want we
urven de laatste tijd o zo weinig en daar* oor
verliezen we o zo veel. Wie niet waagt, ie niet
wint, en daarmee bezegelen we ns éigen lot. We
zeggen aan de ene kant; Blijf er af, die bal is van
ons!”, maar an de ar\dere kant zeggen we
aarzeland:

A. ls je boos wordt, dan magje er wel

mee spelen, als je me dan maar niet uit- scheldt”.
Eri nu spelen ze ermee eri ze schelden ons tóch uit.
We hōbben het zelf gewild, waar ztfuden we ons over
beklagen?

Makassaaarse Courant

17 Oct

Van Kleffens rede

De rede door minister Van Kleffens Iri de
Vergadering van de Veiligheidsraad gehouden op 3
dezer heeft door haar sterke argumenten grote
spijtigheid veroorzaakt onder „supporters” der
Republiek.

Dit is gebleken door de reacties op dié rede,
welke vaak het element inhielden van persoonlijke
bezwaren tegen de woordvoering van mr. Van
Kleffens. De onthullingen waren opzienbarend.....

—.. Evenals bij vorige gelegenheden haalde de
heer Van Kleffens nog voorbeelden aan waaruit
blijkt hoe republikeinse regeringspersonen en
hogere militairen voortgaan. door radio en
mondeling, met het ophitsen tot wreedheid,
sabotage en subversielevé actie,

In zijn rede van 17 Augustus, gehouden voor de
radio te Kedirl zegt Moestopo, territoriaal
commandant van Oost-Java:

„Wij zullen voortgaan met het vermoorden van
Nederlanders, niet alleen twee, drie of vier keer
maar voortdurend: vermoorden zullen we^ze,
anders komen ze terug**.

Sjarifoeddln zegt in zijn rede op 21 Augustus:

„Wij hebben het recht ons land te beschermen en
het tegen gevaar te beveiligen. Dit betekent dat we
de vijand zullen vernietigen en zijn bezittingen
zullen vernielen”.

Radio Gelora Pemoeda zegt op 2 September, dus lang na Uw tweede uitnodiging om het vuren te staken: „In onze rede van Zaterdag j.l. hebben we er opnieuw op aangedrongen dat we ons lot niet in handen moeten stellen van de Veiligheidsraad. Wij moeten doorvechten tot de Nederlanders uit het land zijn verdreven”.

Wie moet dan tenslotte de verantwoordelijkheid dragen voor de rustverstoringen en de gewelddaden die op het ogenblik op Java en Sumatra plaats hebben?

Makassarische Courant

23 Oct.

De Amerikaanse resolutie

j

..... Washington is kennelijk getroffen door het feit, dat geen van beide partijen (Nederland—Republiek) gepoogd heeft om met de ander tot overeenstemming te komen over de middelen, teneinde de aanbeveling van de V.R. om het vuren te staken, uit te voeren.

Bij het lezen van de formulering vraagt men zich aan Nederlandse zijde af of de samenstellers dezer resolutie kennis dragen van het bestand van October vorig jaar — toen de beide partijen elkander wel geraadpleegd hebben. Toen een bereikt bestand met handdrukken werd bezegeld en kort daarop, na een hier en daar opgewekte schijn van naleving, de schendingen elkan-

der opvolgden. Het droevige gevolg der verbroken afspraken is in het beeld van graven verstild. Als blijvende waarschuwing.

Stellen wij als mogelijkheid, dat een nieuw bestand (b.v. 5 Augustus dit jaar ingegaan) na overleg tussen de beide betrokken partijen van kracht zou zijn geworden, welke garantie zou er dan bestaan, dat lokale leiders NIET tegen Djokja's bevelen in, zelfstandig hun vijandelijkheden voortzetten? In het consulaire rapport is de situatie op 5 Augustus beschreven. Vooruitgeschoven Nederlandse eenheden, in het terrein achtergebleven republikeinse groepjes..... geen demarcatielijn..... geen toezicht!

Met dit alles voor ogen doet de Amerikaanse resolutie — althans het eerste deel — enigszins onwerkelijk aan.

Daarom zien wij uit naar de komst der Commissie van Drie en haar staf.

Haar delegatie legt haar een grootse taak op, welke vóór alles van praktische betekenis zal moeten zijn. Derhalve mag slechts een oplossing worden verwacht waarbij met de werkelijkheid, die uit ervaring is gebleken, ten volle wordt rekening gehouden.

De Locomotief

22 Oct. •

Kenterend Getij

De Veiligheidsraad zelf schijnt, wellicht onder de druk van de wereldopinie, tot een omzichtiger optreden te komen. Bij de verschillende voorstellen om de Nederlandse troepen in Indonesië over langere of kortere afstanden te doen terugtrekken, is men zich blijkbaar gaan afvragen of de politieke belangen van de republiek en haar advocaten van het Sovjet-blok wel i stroken met het belang van land en volk. Het consulaire rapport, zoals dit in uittreksel bekend is, zal die twijfel slechts doen toenemen. De hardste klap in dit rapport was ongetwijfeld de verklaring,] dat de leidende bovenlaag wordt gevormd door niet meer dan vijf procent van de bevolking, en dat die vijf procent, dat wil^j zeggen ongeveer drie miljoen mensen, wel nationalisten zijn, maar niet allen de repu-i blik in haar huidige vorm voorstaan. Voor het internationale forum gaf dit een duidelijke bevestiging van de voordien weinig aanvaarde Nederlandse stelling, dat de] aanhang van de republiek onder de bevol- king heel wat minder algemeen is dan men in Djokja wil doen voorkomen. In de) Engelse radio-uitzending van Djokja, de; zogenaamde Voice of Free Indonesia, maakte men ervan, dat volgens het consulaire i'apport iedereen nationalist was en dat er vijf procent intellectuelen waren. Dit en andere uitingen van Djokja, tegen de consuls en tegen de Verenigde Staten, geven de indruk dat men in de republiek, vermoedelijk niet geheel ten onrechte, een kentering voelt in het internationale getij.

DE KOMENDE BESPREKINGEN

Alg. Ind. Dagblad (Bandoeng) Het Kasteel

22 Oct.

Batavia

De Drielanden-Commissie heeft blijkbaar ook al huisvestingsmogelijkheden. Waar zij zich wil vestigen, vindt zij reeds bewoners: een vreemd soort bewoners, die niet van deze tijd en deze wereld zijn.

Eerst scheen er een grote kans te zijn, dat de commissie in Singapore zou zetelen, hetwelk geen prettig nieuws was voor hen, die vreesden dat dan de schim van de grote Raffles om de Ronde Tafel zou waren.

Een recent bericht vermeldt thans, dat de commissie spoedig te Batavia zal arri

veren, waaruit men kan vermoeden, dat zij in die stad zal zetelen. Doch ook daar i' waart een schim: de schim van J.P. Coend en de republiek toont sporen van vrees. „Het is een koloniale stad”, zegt de republiek,; „er is geen vrije meningsuiting, „enkele^ republikeinen zijn er gearresteerd.....”,

Wij, die, nog kort geleden hebben beleefd hoe de republikeinse journalisten ter West! Java conferentie officiële gastvrijheid ofc voorkomendheid genoten volgens goetj» oud-Indische traditie, en vrij waren t# gaan en te staan, waar zij wilden, terwijlT Nederlandse journalisten te Djokja dag e& nacht werden bewaakt en niet naar d^ feestjes mochten, wij menen dat de report bli# hier spoken bij klaarlichte dag ziet.

Afwachting

..... Afgaande op uitspraken van de Nederlands-Indische regering en van de Nederlandse regering enerzijds en op uitspraken van Djokja anderzijds, is de kloof onoverbrugbaar. Men kan met de beste wil van de wereld niet zien hoe de com* missie van drie een overbrugging van deze kloof zou kunnen tot stand brengen.

Weliswaar dient men er rekening mee te houden dat men de uitspraken van Djokja — onevenwichtig als ze vaak zijn

— niet al te ernstig moet nemen. Het is niet uitgesloten dat de Djokjase delegatie tenslotte een vrij soepele houding zal aannemen. Verstandige elementen in Djokja zien natuurlijk zeer goed in, dat het internationale getij ten ongunste van de republiek aan het verlopen is en dat men daarmee rekening moet houden. Met een variatie op een bekend spreekwoord zou men kunnen zeggen, dat „wie het onderste uit Van Mook wil halen, Spoor op zijn neus krijgt.”

Als er elementen in Djokja zijn die dit inzien dan zijn we daar mee nog niet veel verder, want het zijn niet de verstandige elementen die in Djokja aan de touwtjes trekken. De werkelijke regeërs, om dat woord nu maar te gebruiken, zijn de bendeleiders.

En dus bestaat het gevaar, dat we een figuur krijgen zoals we die al zo vaak in de republiek gezien hebben. Soepele onderhandelaars, die geheel of bijna geheel met het Nederlandse standpunt accoord kunnen gaan, maar in Djokja dusdanige weerstanden tegen alles wat zweemt naar samenwerking, dat er in de praktijk van de uitvoering van beloften niets terecht komt. Want de mensen, in Djokja die daar in werkelijkheid de macht in handen hebben, dat zijn degenen, die alles te verliezen hebben van een terugkeer naar normale toestanden en die niets te winnen hebben bij de loyale uitvoering van een eventuele overeenkomst. Een kind kan begrijpen, dat de generaals, de luchtmaarschalken en de gewone bendeleiders met een zeer bescheiden positie genoeg zouden moeten nemen van een normale samenleving. Daarom moet de samenleving abnormaal blijven. Maar het zijn niet deze heren die naar de vergaderzaal komen.

En zo zijn we dan thans in afwachting van het werk waarvoor de commissie van Irie zich gesteld ziet. Er is geen reden tot optimisme

Iet Dagblad (Batavia)

29 Oct.

Geen misverstand

De onderhandelingen, die op het punt staan geopend te worden door de partijen in het Indonesische geschil met de Commissie van drie als bemiddelaarster, zullen op een wijze, die alle misverstand uitsluit, aan de wereld moeten tonen, dat het geschil er niet uitsluitend een is tussen de Nederlands-Indische regering en Djocja,

maar zich ook uitstrekt tot de andere delen van Indonesië, die buiten het territoir ligt, waar de Republiek pretendeert hoogheidsrechten uit te oefenen. Ook deze delen zijn partij, ook zij, die hun onderlinge verhouding en hun betrekkingen tot het 'centrale gezag' hebben gegrondvest op Linggadjati, zijn zeer nauw betrokken bij de oplossing van het onderhavige conflict. Hun regeringen hebben zich hierover reeds duidelijk uitgesproken: zij achten het niet slechts gewenst, dat ook zij gehoord zullen worden bij de komende onderhandelingen

— niet met enkel adviserende stem maar medebeslissend ten aanzien van de kardinale punten, die straks in discussie komen, zij eisen dit imperatief, —

.....Het is ten enenmale onaanvaardbaar wat hij tracht te suggereren, n.l. dat Oost-Indonesië en de andere autonome gebieden zich afzijdig, hebben te houden in de nieuwe pogingen, die nu staan ondernomen te worden om Djocja tot redelijker en juist, inzicht van de werkelijke verhoudingen te brengen. De Verenigde Staten van Indonesië zijn niet slechts een aangelegenheid van Den Haag (Batavia) en Djocja, maar van alle samenstellende delen der toekomstige Nederlands-Indonesische Unie, waarin Soekarno's staat geen uitzonderlijke plaats inneemt.

Sjarifoeddins rede plaatst wederom de soevereiniteitsaanspraken op den voorgrond, wil deze klaarblijkelijk als uitgangspunt van de discussies maken. Ten aanzien van dit zo belangrijke punt mag niet het geringste misverstand bestaan. Onomstotelijk dient vastgelegd te worden, dat de aanspraken van de Republiek Djocja niet hoger kunnen worden aangeslagen dan die van Oost-Indonesië en de andere autonome gebieden, dat zij slechts kunnen beoordeeld en gewaardeerd worden, nationaal en internationaal, binnen het kader van de federatie. Op den hechten grondslag van Linggadjati.

Nieuwsgier (Batavia)

31 Oct

Terug in Batavia

De twee vliegtuigen met de leden van de drielandencommissie, haar staf, de republikeinse ministers dr. Gani en mr. Tamzil, plus de journalisten uit Djokja zijn te Batavia teruggekeerd. Uit gesprekken, zowel met mensen die in nauwe betrekking tot de commissie staan, als met vooraanstaande republikeinen valt op te maken, dat er in Djokja niet veel is bereikt, behalve dat de buitenlandse gasten Woensdagnacht om ongeveer half twee doodmoe naar bed gingen, na alle feestelijkheden, waarop zij in de republikeinse hoofdstad worden onthaald. Technisch gesproken, moge het bezoek aan Djokja dan „een succes” zijn geweest, — zo sprak tenminste een van de leden van de staf tegenover de verslaggever van de „Nieuwsgier”, zij heeft de zaak geen stap vooruit gebracht. De republiek is op haar standpunt blijven staan, dat de besprekingen — if any — buiten Indonesië moeten worden gehouden. Dat 19 gister-

middag de voorzitter-van-de-week, Paul van Zeeland, officieel gaan mededelen aan jhr. Van Vredenburg. Nu gaat de commissie praten met de Nederlanders en daarna gaat zij, voorzover wij begrepen hebben, weer naar Djogja. Dit letterlijke heen-en-weer-gevlug zal, nog wel een poosje doorgaan. Van een vertrek der commissie naar Singapore — een oud plan —

schijnt voorlopig nog geen sprake te zijn.»M Het Amerikaanse lid der commissie, dr. i. Frank P. Graham vertelde in Djokja aanixj een Antara-man, dat hij de massa-be^ togingen, die werden georganiseerd „zeeafc'j interessant” had gevonden. Hij sprak ooM<, ; de hoop uit, dat het geschil op vredelievends de wijze tot een oplossing kon wordertttU^ gebracht. il

DJOKJASE ASPIRATIES

De liioomotief

22 Oct. Het Dagblad

23 Octj.-

De kaarten liggen anders

De gebeurtenissen op Java, temidden waarvan we zelf leven, beletten ons wel eens verder om ons heen te kijken en in beschouwing te nemen, het vele belangrijke werk, dat elders wordt verricht. Wij zijn nu eenmaal gemakkelijk g'eneigd, het goede als iets vanzelfsprekends te accepteren en eerst in het geweer te komen, wanneer de zaken slecht gaan.

De algemene ontwikkeling wordt daardoor wel eens uit het oog verloren. Er is een bepaald program, de regering heeft bepaalde plannen met deze gebieden, en wanneer we thans om ons heen kijken, dan sien we, dat deze plannen langzaam, maar zeker naar hun uitwerking en voltooiing groeien. Indonesië zal worden omgevormd tot een federatie, bestaande uit verschillende negara's

..... Ook in het voormalige republikeinse territoir, Java en Sumatra, beginnen veranderingen zich af te tekenen. Was het aanvankelijk de bedoeling, dat Java en Sumatra als reptibliek de derde Negara van de Federatie zouden worden, de koppigheid van Djokja heeft dit verhinderd en nu in sommige gebieden aan het onverantwoordelijke republikeinse gezag de macht is ontnomen, begint men ook daar zich in normale banen te ontwikkelen

..—Van Nederlandse zijde is genoeg gedaan om de republiek tot andere gedachten te brengen. Men kan met recht verklaren, dat geen poging onbeproefd is gelaten. Al deze pogingen zijn echter mislukt en de republiek heeft er dus niet op te rekenen, dat Nederland nog eens over de brug zal komen. De Nederlandse voorstellen en ideeën zijn genoegzaam bekend en wanneer de republiek die niet acceptabel vindt, moet zij de consequenties daarvan aanvaarden. In nationaal opzicht heeft zij de slag reeds verloren: de bewegingen om haar heen laten dit overduidelijk zien, en ook in internationaal opzicht begint men meer inzicht te krijgen in haar ware aard en wezen.

De kaarten liggen dus zo langzamerhand anders. Lagen zij vroeger vrij gunstig voor de republiek, nu liggen zij gunstig voor Indonesië. Temidden van jonge, omhoogstrevende gebieden, zal zij spoedig eenzaam en verlaten blijven liggen. Klagend voor een microfoon, die niet meer wordt beluisterd.

Djocja's machtsdroom

Men heeft er weder eens kennis van kunnen nemen in de rede, die Soekarno heeft gehouden op een receptie van het republikeinse binnenlands bestuur, dat de aspiraties van Djocja zeer verreikend zijn* De republiek, waarvan het de facto-gezag te Linggadjati is erkend, is slechts een voorlopig resultaat van ons nationaal streven. want dit reikt verder en omvat geheel Indonesië, verklaarde de President. Dit ia taal van een duidelijkheid en een open-* hartigheid, zoals misschien zelden of nooit door het republikeinse staatshoofd is ge< sproken. Maar daarin was toch eigenlijk niets, dat ons vreemd in de oren klonk, want niemand, die er ook maar één moment aan heeft getwijfeld, dat het Djocja^ se imperialisme van zijn oorspronkelijke; doelstellingen zou hebben afgezien.

Reeds de naam welke het aan zijn staatkundigen vorm gegeven heeft: „Repoeblik Indonesia” en die te onzaliger ure door een in een irreële sfeer levende Nederlandse regering bekrachtigd werd, spreekt in dit opzicht boekdelen. Voor Soekarno eri zijn geestverwanten en voor de eigenlijke . stichters van deze republiek:* de Japanse regering en generaal Terrauchi, betekende het Javaanse vrijheidsstreven het vestigen van de macht van Djocja over het gehele gebied van Nederlands-Indië, met inbegrip van NieuwGuinea. En hadde het extreem nationalisme de Australische gevoelens niet te ontzien, zeker zou het ook aanspraken maken op het Australische deel van het Zwarte Eiland.....

De Republiek houde zich één ding scherp voor ogen. Haar internationale positie, zowel politiek als economisch, is zo zwak, dat niet slechts de direct bij het onderhavige geschil betrokkenen, haar een nadrukkelijk „Neen!” zullen toeroepen wanneer zij erkenning vraagt van de producten van haar grootheidswaan en haar verbeeldingskracht, maar ook het buitenland — wanneer wij dan een uitzondering mogen maken voor Rusland en zijn satellieten — zal zonder den minsten twijfel zijn nuchterheid en realistische zin behouden tegenover dergelijke fantastische machtsdromen.

Medan Bulletin

Toch Liuggardjati

24 Oct.

1

Van een speciale correspondent uit Batavia , vernamen wij het volgende:

..De verwezenlijking van Linggardjati desnoods zonder de Djokjase republiek" begint langzamerhand iets meer te worden dan een leuze.

Zij wordt dit steeds duidelijker naarmate de bevolking van de onderscheiden Indonesische gewesten eigen wegen zoekt en vindt om tot verwezenlijking van de zelfstandigheidsgedachte te komen, wegen die, wanneer zij werkelijk eigen zijn en dus de lijnen ener organisch gegroeide traditie voortzetten, vaak in een geheel andere richting zullen leiden dan die welke de

Djokjase utopisten trachten voor te schrijven.

Maar tegelijk komt "dan de „republiek" op een geheel ander plan te staan of beter: op de belachelijkheid van haar aanspraken komt thans een dermate fel licht te vallen, dat moeilijk wordt langer blindheid daar tegenover te veinzen. Daarmede wijzigt zich ook de verhouding tot deze republiek: indien een jaar geleden nog met enig zekei: recht kon worden volgehouden, dat de relaties met Djokja het politieke beeld van de Archipel beheersten, dan is dit in de toekomst wel niet mogelijk.

REPUBLIKEIN S

~ DJOKJASE STEMMINGEN

R.R.I.-Djokja (Commentaar)

22 Oct.

Een advies aan de Commissie van ^ Drie

Voor een rechtvaardige oplossing van het Nederlands-Indonesische geschil is een neutrale houding van de drie-landen-com- missie van essentieel belang. Alle persoonlijke gevoelens terzake dienen zonder meer terzijde gesteld te worden. Uit het oog moet niet worden verloren, dat het geschil een politiek vraagstuk is, namelijk de opheffing van het kolonialisme en vrijmaking van een land ,van zijn vroegere overheersers. Een oplossing door een enkele cease- fire order kan niet worden bereikt. Enkele leden van de Veiligheidsraad schijnen dit bevel nog steeds van primair belang te achten. Zij willen maar niet inzien, dat de gevechten in Indonesië een gevolg zijn van het bestaande politieke geschil. Zij vermijden, in hun eigen belang zoveel mogelijk de politieke kant van het geschil.

In verband hiermede verklaarde Frank P. Graham, dat het wel eens zou kunnen, gebeuren, dat de drie-landen-commissie een zodanig standpunt inneemt dat voor één der partijen niet aangenaam is. Wij echter, hebben slechts één hoop, en dat is, dat de Drie-landen-Commissie als vertegenwoordigers van de Veiligheidsraad, zich zal houden aan de grondslagen, zoals die neergelegd zijn in het „Atlantic Charter".

Deze grondslagen zijn:

1. De erkenning van het recht van ieder volk om' onafhankelijk te zijn;
2. De opheffing van het kolonialisme;
3. Het koloniale systeem te doen verdwijnen.

Dit zijn de grondslagen, die wij Indonesiërs in het Indonesische probleem verwezenlijkt wensen te zien. Wij hopen dan ook, dat de Drie-landen-Commissie deze grondslagen zullen blijven naleven, ook in het geval, deze indruisen tegen de belangen van die naties, die zij vertegenwoordigen

R.R.I.-Djokja (Antara)

23 Oct.

Souvereiniteit is primair Tijdens de jongste zitting van het K.N.I.P. heeft de heer Maroeto Niti-mihardjo o.m. het volgende gezegd:

...De de jure-erkenning van de Republiek is een primaire kwestie bij de besprekingen door tussenkomst van de Drie-landen-Com- missie. Ook de andere vraagstukken op: economisch politiek gebied hangen samen met deze erkenning. Ik ben van, mening; dat de besprekingen op initiatief van de Drie-landen-Commissie het karakter zullen hebben van onderhandelingen tussen twee gelijkwaardige partijen, waardoor onderhandelingen inzake de soevereiniteitskwestie overbodig worden

Daar komt bij, dat bij de behandeling van de Indonesische kwestie in de Veiligheidsraad, gebleken is, dat men de Republiek volkomen gelijkwaardig acht aan Nederland, alhoewel er nooit gezegd werd, dat de Republiek een soevereine staat is. Tot op heden echter heeft er nog geen enkele staat voorgesteld om de Repu» blik als soevereine staat te 'erkennen. Geschiedt dit, dan zal een ineenstorting van het Nederlandse imperium ongetwijfeld volgen en éénmaal zover, dan is aan het kolonialisme een eind gemaakt. Bovendien zal de erkenning van de Republiek de-jure, een oplossing kunnen betekenen voor die, die internationaal verband houden met de verdeling der wereld in „problemen" of „blokken"

R.R.I.-Djokja

24 Oct.

Boeng' Karno: I'état c'est moi Ter gelegenheid van het Mohammedaanse Nieuwjaar (Lebaran Hadji) heeft president Soekarno de volgende boodschap tot het volk gericht:

Ik ben de leider van 70.000.000 Indonesiërs. Indien mijn leiding g-oed is, da*i wacht mijn volk voorspoed en welvaart, doch is mijn leiding daarentegen slecht, dan stort ik dit volk in het verderf. Ik ben den heer Chaitib dankbaar, dat hij mij er aan herinnerd heeft, dat ik de leiding heb en dat het mijn plicht is, al mijn krachten te wijten aan land en volk. Ik ben Allah dankbaar, dat hij mij het geloof

van de Islam geschonken heeft.....

.....In mijn jongste radiorede te Soera-karta heb ik U allen er op gewezen, dat wij Allah danken moeten, daar Hij ons de kracht geschonken heeft om de Republiek ondanks alle aanvallen van Nederlandse zijde met de modernste wapens, te behouden.....

.....Nogmaals wil ik U allen op het hart drukken eensgezind te zijn. Evenals wij de vijf zuilen van de Islam kennen, zo ook is de Republiek gebaseerd op vijf grondslagen. Het getal vijf schijnt Allah heilig te hebben gemaakt. Onze grondslagen zijn:

1. Eenheid. 2. Eenheid, S. Eenheid, 4. Eenheid en 5. Eenheid. Dit zijn de vijf voorwaarden om te kunnen overwinnen. Die eenheid geeft ons de kracht het geweld der wapenen te weerstaan. Bovendien moeten wij de sympathie van het buitenland zien te behouden, want juist dat buitenland geeft ons alle mogelijke steun. Deze steun zien wij over de gehele wereld in meer of mindere mate tot in de Veiligheidsraad toe

..... Ik heb altijd gezegd, dat wij thans bezig zijn met een revolutie, dat wij bezig zijri met de uitvoering ener „taurah” (een wet). Mijn woord is wet. Indien ik zeg: Het vuren te staken, dan blijft dit ook van kracht tot in het oneindige, doch indien men” ons aanvalt geef ik ieder het • recht zich te verdedigen. Ook thans voeren wij een „taurah” uk, nl. die van de Redre en de Diplomatie. Overal wordt de taurah uitgevoerd, zowel te Batavia als te Lake Success en op elke diplomatieke kansel, doch voor een juiste uitvoering hiervan, is bereidheid tot het geven van offers essentieel

.....Ook geduld moeten wij hebben, zoals de Islam ons gebied om tegenover alles geduld te tonen. Kunnen wij dit, dan zijn •wij reeds een goed eind op de juiste weg. Vertrouwt op Allah en zijn profeet. Mo- yammed, die groter is dan alle andere leiders. Hij is geen leider zoals Mussolini Of Hitler, zijn grootheid is oneindig boven die der aardse leiders verheven. Een goed mens krijgt de leiding van Allah. Mohammed zal tot in alle eeuwigheid als de zon blijven schijnen.....

.....Evenals toen Perzië, een Oosters land met het rijk van Rome, een westers rijk, in conflict kwam, waren het geen van beiden, die er gelukkiger op werken, doch een derde, nl. de gemeenschap vari Mohammed. Wij zien thans hetzelfde geschieden. Het Oosten en het Westen hebben elkander bestreden, beiden zijn er niet gelukkiger op geworden, zelfs de overwinnaars niet, daar- n en tegen zal de nieuwe gemeente, in dit geval INDONESIE, gelukkiger zijn. IK BEN ONGERUST, EN VERZOEK ALLE ISLAMIETEN MIJ IN MIJN ZWARE TAAK TE STEUNEN EN VOOR MIJ TE BIDDEN. BIDT, DAT IK EEN GOEDE LEIDER MAG ZIJN.....”

R.R.I.-Djokja

24 Oct.

Van Mook, Spoor en Pinke misbruiken de **Islam**.

..... De Doel Koerban is een Islamitische feestdag. Sedert wanneer respecteren de Nederlanders de Islamitische feestdagen? Sinds wanneer is van Mook santri (Moh. Priester. Red. B.o.d.H.) geworden? Sedert wanneer respecteert generaal Spoor de

Islam? En wat is de bedoeling van al hun redevoeringen tot de Islamitische gelovigen?

Wensen zij met de Islam te spelen ? Na eerst de Islam te hebben vertrapt, door in de heilige maand, ondanks herhaalde waarschuwingen de oorlog te verklaren, proberen zij thans de harten der Islamieten te winnen. Is het generaal Spoor dan onbekend, dat zijn manschappen de moskees geschonden hebben en er zelfs gedanst hebben?

Masjoemi-leden en personen van de Hiz- boëllah en de Sabiliilah hebben zij vervolgd. Zijn zij dan geen Islamieten? De bedoelingen van Van Mook, Spoor en Vice-Admiraal Pinke kennen wij echter. Zij trachten immers Stoeck Hurgronje te imiteren, die ook eerst de harten der Atjehers trachtte te winnen om hen daarna het mes op de keel te zetten. Mijn zij gewaarschuwd, zich door deze redevoeringen niet te laten misleiden. Hoe zouden zij, die niet aan de Islam geloven deze' godsdienst nog respecteren? Waarderende woorden komen de Nederlanders niet uit het hart. Innerlijk voelen en denken zij anders. Deze vraag willen wij slechts stellen: „Kan iemand, die de Islam vertrapt heeft, het wezen van de Islam begrijpen?

De woorden van Spoor, van Mook en Pinke zijn weloverwogen geweest, doch zij kwamen niet uit hun hart. Zij kunnen dit niet loochenen. Zij wensen zich slechts van hun schuld te ontdoen. De Islamitische godsdienst gebruiken zij als propagandamiddel.” Dit betekent het neerhalen van de godsdienst, welke slechts door de overtuiging kan worden aangehangen

R.R.I.-Djokja

27 Oct.

Leve de progressieven weg met de Nederlanders 1

Neemt men de Amerikaanse resolutie aan, dan betekent dit, dat de overtredingen van het Nederlandse leger in Indonesië worden goedgepraat en tevens een overtreding van de cease-fire order door de Veiligheidsraad. Het Amerikaanse voorstel beoogt de belangstelling voor de Indonesische kwestie af te wenden.

Dat de Chinese vertegenwoordigers vervolgens voorstelden een internationale, politiemacht de taak toe te kennen voor de handhaving van rust en orde, is voor de Republiek echter onaanvaardbaar.

Uit dit al blijkt, dat de Amerikaanse resolutie de Nederlandse kolonialisten opnieuw moed heeft geschonken. De wereldvrede kan slechts dan verzekerd worden, indien de Nederlandse troepen uit Indonesië worden teruggetrokken. Indonesië, rijk aan velerlei delfstoffen en andere producten kan de wereld bijstaan in de algemene wederopbouw. Wij hebben meermalen verklaard niet het minste bezwaar te hebben, dat buitenlanders kapitaal in Indonesië investeren, mits de sociale wetten van de

Republiek in acht worden genomen. De enige weg:, die kan leiden tot een verbetering: van het lot van het Indonesische volk, is de ineenstorting van de koloniale economie.

Léve ons volk, leve onze democratische republiek, leve onze nationale revolutie, leve de internationale arbeidersstrijd en leve de progressieven, die onze nationale revolutie steunen. Weg niet de Nederlanders, vernietigt de Nederlandse troepen

R.R.I.-Djokja

25 Oct.

Wat de Bjokjase pers zegt

Het dagblad „Api Rakjat” schrijft:

..... De bedoelingen van Nederland ten opzichte van de Republiek zijn duidelijk. De éigen interpretatie van Linggadjati om Indonesië binnen het rijksverband te houden, heeft ertoe geleid, dat de besprekingen op een dood punt gelopen zijn, zodat uiteindelijk de wapenen een woordje moesten meespreken. Angstvallig ziet Nederland de politieke vordering van de Republiek in de Veiligheidsraad tegemoet. Indien Nederland

goede bedoelingen heeft en inderdaad een vreedzame oplossing wenst, dan dient het de Veiligheidsraad te steunen door open kaart te spelen. De Nederlandse politiek is ons al lang duidelijk. Ieder ogenblik: weer, roeren de reactionnairs zich en maken gebruik van de nationale sentimenten. Slechts door een terugtrekking van de Nederlandse troepen kan de vrede in Indonesië terugkeren.....

Concrete Nederlandse politiek

.....Nederland voerde een separatistische politiek. Wij kennen echter de bedoeling van hun politieke manoeuvres. Wij zien thans, dat hun separatistische politiek één nieuwe fase heeft ingeluid. Terwijl hun politiek in het verleden slechts beperkt bleef tot ideologieën, thans hebben zij concrete maatregelen genomen. Zij hopen zodoende de buitenwereld van hun progressiviteit te overtuigen. In hoeverre zij hierin zullen slagen weten wij niet, doch wij dienen voorzichtig te blijven, immers Nederland zal geen enkele poging voorbij laten gaan om de Republiek onder de knie te krijgen. Wij hopen dat de regering duidelijk en krachtig zal optreden.

DE KOMENDE BESPREKINGEN

Soember (Batavia)

28 Oct.

Hoop doet leven

De Republiek verwacht dat de drie landen commissie haar in staat zal stellen een eigen regering te vormen, voor eigen economische welvaart te werken en tenslotte tot de Verenigde Naties toe te treden.

De Amerikaanse resolutie (? -Éed. B.o.d. H.), inzake de terugtrekking van de troepen van beide partijen tot op de posities van 4 Augustus doet automatisch de fictieve demarcatielijnen van Van Mook te niet.

Alles bij elkaar genomen zijn wij geenszins moedeloos wat betreft het uiteindelijk resultaat van het werk van de Veiligheidsraad in het algemeen en van de drie landen commissie in het bijzonder.

Neemt men het voorgaande tot basis van de komende besprekingen, dan dienen wij hieraan toe te voegen, dat het voor de Republiek nu ten eenenmale onmogelijk is om van haar eis tot terugtrekking van de Nederlandse troepen tot op de demarcatielijnen van October 1946 af te zien. Het Amerikaanse voorstel doet onze hoop op de drie landen commissie sterk herleven...

Merdeka (Batavia)

23 Oct.

Wij zijn sterk.

..... De buitenwereld houdt het Indone-sisch-Nederlandse probleem niet voor een klein probleem, hetgeen tevens moge blijken uit de samenstelling van de drie landen commissie.

..... De gedachtengang.-inzake de samen

stelling van deze commissie verschilt in Den Haag van die te Batavia. Politici te Batavia menen, dat de samenstelling van de Nederlandse delegatie t.o.v. de Republiek te „hoogdravend” is. ^ Zij, die nog steeds een koloniale mentaliteit aan de dag leggen zijn van mening, dat de Republiek een gebied van 'geen betekenis is en dat Nederland's aanzien zal dalen, indien de delegatie, die de Republikeinse delegatie ontmoeten zal, bestaat uit personen van het gehalte van Jonkman, Neher e.a. Het Nederlandse blad „Trouw” wijst er op dat, indien de Republiek inderdaad niet meer zoveel moeite zouden getroosten, geschikte leiders te vinden, die zij zouden kunnen gebruiken als middel om de harten der Indonesiërs te winnen.

Zou men een Soekawati kunnen yergé- lijken met Spekarso, en Warouw mét Arnir Sjarifoeddin? Kan een Hamid gelijk staan met een drs. Moh. Hatta? Of kan men personen als Dr. Mansoer, Mr. Dzoelkarnain op gelijke voet stellen met leiders als Salim, Gani, de sultan van Djokja e.a.?

Wij zijn van mening, dat men in Den Haag ook het besef moet tonen dat wij de separatistische bewegingen in Indonesië niet zonder meer kunnen accepteren. De Nederlanders kunnen het niet langer ontkennen, dat de Republiek, alhoewel haar gebied verkleind is, er niet zwakker op geworden is integendeel, sterker geworden is. Om tegenover een sterke Republiek weerstand te kunnen bieden, dient men ook een forse delegatie samen te stellen. De Nederlandse delegatie zal v. uitwijzen, hoe sterk de Republiek wel is

(Geen vertegenwoordigers van O. Indonesië en Borneo.

De Nederlandse tactiek van verklaringen, dat de Republiek niet een representant is voor geheel Indonesië, / gevolgd door de inschakeling van Oost-Indonesië en Abdoel- kadir voor de komende besprekingen, is oeroud en wordt vrijwel door alle koloniale landen toegepast.

Wij hebben zo'n vermoeden, dat dit ook verband houdt met de vrees der Nederlanders, dat de drie landen commissie ertoe zal overgaan onder haar toezicht een ijle- bisciet te houden.

Vreemd is in dit(geval, dat de Nederlanders de Republiek als een organisatie van opstandelingen beschouwen, terwijl in de vergadering van de Verenigde Naties de Republiek als rechtsstaat erkend is. (Deze erkenning heeft nooit plaats gehad. Red. B.o.d.H.).

Dat Oost-Indonesië en Borneo niet betrokken zijn in het conflict is een feit, hoewel beide hebben ingestemd met de politionele actie. Indien Oost-Indonesië en Borneo staten waren in de ware zin van het woord, zouden dan hun parlementen volksvertegenwoordigingen niet reeds instemming betuigd hebben met de politionele . actie?

Er is dan ook niet de minste aanleiding, dat beide tot de besprekingen met de drie landen commissie kunnen worden toegelaten. Het betreft hier een conflict tussen Nederlanders en de Republiek

Soember (Batavia)

*

28 Oct.

Politieke koehandel in >Djokja

De Masjoemi eist de portefeuille van Binnenlandse Zaken en die van Vice-premier. De P.S.I.I. heeft zich bereid verklaard, de portefeuille van Binnenlandse Zaken af te staan. In de moeilijke dagen was de laatstgenoemde partij bereid alle verantwoording van het kabinet mede te dragen, terwijl de Masjoemi afzijdig bleef. Wij waarderen de voorstellen van de Masjoemi, daar deze een Nationaal kabinet beogen.

Wij betreuren echter het feit, dat tot op heden nog geen overeenstemming bereikt is tussen Masjoemi en P.S.I.I., hetgeen tot gevolg heeft, dat het juiste kabinet nog niet gevormd is. Des te meer betreuren wij dit, daar wij op het ogenblik de indruk hebben, dat hier een koehandel tussen beide partijen gedreven wordt.

GEBREKEN

Soember (Batavia)

23 Oct.

Onze gebreken

.....Gebaseerd op hetgeen in grote lijnen in het werkomité van het K.N.I.P. besproken werd, kunnen wij zeggen, dat onze gebreken vooral in verband staan met de binnenlandse "kwesies en in het bijzonder met onze veiligheid en economische positie. Beide vormen een noodzakelijke eis om de volksweerbaarheid te versterken, of op hoger peil te voeren. Vanzelfsprekend, gaat elke revolutie, elke onafhankelijkheidsbeweging tegen een koloniale macht, gepaard met verstoringen van orde en rust. Moordenaars en corruptelingen, zijn elementen, die trouwens ook bij de tegenpartij aanwezig zijn, doch dit wil niet zeggen, dat zo'n toestand kan worden getolereerd. De Republiek is bezig zuiveringsacties in eigen gelederen te voeren hetgeen bewezen wordt door de groei van het Indonesische leger tot hetgeen het thans is, en tenslotte de maatregelen tegen Tan Malakka c.s. Wanneer wij dergelijke leiders kunnen blijven arresteren, dan zullen vanzelf wel de aanhangers verdwijnen.

Wat betreft onze economische positie, kunnen wij zeggen, dat wij de productie dienen op te voeren met alle tot onze beschikking staande middelen, waardoor corruptie kan worden uit gebannen. Ook de distributie en de staatsbegroting dienen zo

goed mogelijk te worden geregeld. Zijn veiligheid en economie geregeld, dan moet de bemoeienis van het volk in-de politiek beperkt worden, alhoewel onze regering een volksregering is: te veel „gezwam” is niet goed voor een land, er moet meer gewerkt worden

Merdeka (Batavia)

25 Oct.

Geen communisme, maar vrijheidsdrang

In haar pogingen om de nodige steun van Amerika te verkrijgen teneinde het Nederlandse gezag in Indonesië te herstellen, blijft Nederland er steeds op hameren, dat in Indonesië in het algemeen en in de Republiek in het bijzonder tekenen zijn, die er duidelijk op wijzen, dat de Republiek geleid wordt door Moskou. Van zelfsprekend zijn dergelijke uitingen uit de lucht gegrepen. Bezit men enige kennis van het adatrecht en de sociologie van Indonesië, de eigenschappen jler Indonesiërs en zijn godsdienst, dan kan men wel begrijpen, dat hier geen kiem van het communisme kan blijven voortbestaan.

De Indonesische Republiek als exponent van de vrijheidssdrang der Indonesiërs, is in staat dit volk naar hoger peil te voeren. Voor het geval Moskou van de Republiek een agentschap maakt, of wilde maken, dan zullen ongetwijfeld alle Indonesiërs, die

voor de grondbeginselen der vrijheid strijden, hiertegen in opstand komen. Niemand hoeft zich hierover het hoofd te breken, want sedert de bekendheid van het communisme onder het volk, is het nimmer populair geweest onder het gewone volk.

Het communisme zou inderdaad welig kunnen tieren, in die gebieden, die..... niet vrij zijn. Het gevaar van een overheersing van een volk door een ander volk is duidelijk, n.l. armoede, economische-politieke afhankelijkheid en het pauperisme dat dan zou ontstaan, is een vruchtbare bodem voor communistische gedachten en neigingen, waardoor uitbreiding vanzelf zal volgen...

Soeara Rakjat (Batavia)

28 Oct.

Abdoel Kadir is geen marionet
Naar aanleiding van het commentaar van de „Nieuwsgier” op de benoeming van

Abdoel Kadir tot Directeur-Generaal (zie B. o.d.H. No. 5, 1 Nov. 1947, blz. 6) schrijft de heer A.B. in dit blad o.m.....De nationalistenvan beseffen, dat de heer Abdul Kadir trouw en loyaal is aan zijn regering. Hij kan zich steeds vereenzelvigen met de bedoelingen der Nederlanders, daarin overtreft hij zelfs de overige reeomba's, zelfs Van der Plas, die nooit dergelijke woorden gebezigd hebben als de heer Abdoel Kadir om de Republiek naar beneden te halen, zoals de heer Abdoel Kadir deed, toen hij de Republiek vergeleek met een voetbalclub.

..... „Inderdaad, de heer Abdoel Kadir is geen marionet. Een marionet is iemand, die boven een organisatie wordt geplaatst. Abdoel Kadir is iemand, die deel uitmaakt van de organisatie zelf en nu is hij zelfs één van de leiders van die organisatie geworden.”

CmNEES-MAIIEIS :

CHINESE MENINGEN

Star Weekly (Batavia)

26 Oct.

Geen optimisme

..... Tijdens een interview te Sydney heeft de drie landen commissie reeds gezegd, dat zij zoveel mogelijk een neutrale houding in acht zal nemen en niet zou handelen namens Amerika, België of Australië, doch namens de U.N.O. Zij zal streven een zo rechtvaardig mogelijke oplossing te vinden.

Wat betreft de Indonesische delegatie, kan gezegd worden, dat deze delegatie moeilijker tot een overeenstemming zal kunnen komen dan de vorige delegatie. Daartegenover vermoeden wij, dat de Nederlandse delegatie standvastiger zal zijn dan de delegatie van Prof. Schermerhorn.

Ongetwijfeld wacht de drie landen commissie een zeer zware taak. Wij twijfelen aan de resultaten

Kiang Po (Batavia)

27 Oct.

Eer en Prestige

.....In de laatste tijd ontstaan er nog wel nens incidenten, als gevolg van verschil in interpretatie van de begrippen „eer”, „internationaal gebruik” en wat dies meer zij. De Republiek houdt zich vast aan kleinigheden en is vrij bekrompen van geest. Hierdoor ontstaan telkenmale kwesties van formaliteit, prestige enz., omdat de Republiek formeel voet bij stuk wenst te houden, dat zij in staat van oorlog met Nederland verkeert, terwijl Nederland daarentegen blijft volhouden, dat er geen sprake van een oorlog kan zijn.

Formeel en juridisch beschouwd, kan men de strijd in Indonesië, geen oorlog noemen, aangezien de soevereiniteit tot op heden nog bij Nederland berust. In de praktijk echter verschilt de toestand niet veel van een oorlogstoestand.

Zijn beide partijen inderdaad in een oorlog gewikkeld, dan is het toch wel zeer

eigenaardig, dat te Batavia nog steeds vele republikeinse autoriteiten vrij kunnen gaan en staan, republikeinse kranten verschijnen en het republikeinse geld nog circuleert.

Dit alles zal ongetwijfeld de taak van de drie landen commissie onnoemelijk veel moeilijkheden in de weg leggen. De republikeinse houding zal in het buitenland de indruk wekken, dat de Republiek opzettelijk de werkzaamheden van de Veiligheidsraad belemmeren wil. Voor Nederland betekent deze houding een versterking van de overtuiging, dat er met de Republiek niets te beginnen valt.

Thans heeft Nederland verklaard, dat zij niet veel haast heeft, oftewel, dat Nederland zich slechts zal neerleggen bij overwegingen van redelijkheid. Bovenstaande nietige geschillen zullen Nederland er niet toe kunnen dwingen concessies in welke vorm dan ook te doen.

Sin Po (Batavia)

27 Oct.

Met veel hoop voor de O. v. 3

..... De wijze waarop de besprekingen gevoerd zullen worden staat nog niet vast, de plaats van onderhandelingen zal pas na instemming van Djokja kunnen worden bepaald. Belangrijk in deze kwestie is de vraag, of er een basis kan worden gevonden waarmee beide partijen zich kunnen verenigen.

In verband met de veeleisendheid van Djokja bestaat er ons inziens niet veel hoop, dat de drie landen commissie bevredigende resultaten zal bereiken.

De kwestie wordt des te gecompliceerder nu geruchten de ronde doen, dat vertegenwoordigers, uit de z.g. Daerah's Isti-mewa van Sumatra en Java aan de conferentie zullen deelnemen, terwijl die gebieden bij de Linggadjati-overeenkomst de-facto tot het republikeinse gebied behoren

VADERLANDSE PERS

ONZE GROOTSTE ZWAKHEID IS, DAT WIJ TELKENS TE LAAT ZIJN

Het Parool

18 Oct.

Te Laat

Zowel van Nederlandse als van Republikeinse zijde is in Linggadjadi eerlijk naar een conceptie gestreefd, waarin iets volstrekt nieuwe vorm kreeg, zij het ook alleen in zeer grote en brede lijn.

Maar daarnaast werden in toenemende mate verschijnselen zichtbaar, die aan weerskanten het ongeloof in elkaar deden toenemen. Dit ongeloof heeft ten slotte in zeer 'belangrijke mate bijgedragen tot de ontwikkeling, die op 20 Juli een voorlopig einde vond, zeide prof. ir. W. Schermerhorn Zondagavond over Indonesië in een radiorede

Prof Schermerhorn begon zijn rede met de mededeling, dat hij zijn mandaat in de Commissie-Generaal ter beschikking heeft gesteld, dat hij het in het vooruitzicht gestelde adviseurschap niet zal aanvaarden en dat aan zijn politieke werkzaamheden in verband met Indonesië een einde is gekomen.

Prof. Schermerhorn zeide, na zijn terugkeer uit het buitenland zijn plaats in de Tweede Kamer weer in te zullen nemen.

Het gaat er niet om, aldus prof. Schermerhorn, of de Indonesische wereld in de gestalte van de Republiek alle kinderziekten van een opkomende staat vertoont, die maar denkbaar zijn.

Zeker, aan de oppervlakte vinden in Indonesië allerlei dingen plaats, die ik op geen enkele wijze wil trachten goed te praten. Toch kan ik niet anders dan telkens weer er op wijzen, dat wij het met dezelfde organisatie en met dezelfde mensen zullen moeten doen.

Het zal in de toekomst niet gaan om de tot heden toe politiek onverschilligen, die thans bereid zijn met de Nederlands-Indische regering een rol te spelen, maar om hen, die wezenlijk zijn aangeraakt.

De vraag, of zij in staat zijn om de motorische kracht, die zij aan deze aanraking onttelen, te richten op constructieve arbeid, hangt voor een belangrijk gedeelte er van af of wij, Nederlanders, mee zullen willen werken, daardoor hun positie versterkend, of dat wij tegen hen de taaie afbrokkelingsstrijd van een teruggedrongen Nederlands gezag verkiezen.

Prof. Schermerhorn wees er op, dat het gebeuren in Azië wordt bepaald door twee factoren: de bewustwording van een zeer dunne laag der Aziatische bevolking en door de verzwakking van West-Europa.

Helaas kan de grote massa van het Nederlandse volk niet veel anders doen dan zich onwillig verzetten en vinden, dat wij eigenlijk onrechtvaardig en niet naar diensten worden behandeld.

Onze zwakheid, zeide prof. Schermerhorn, zie ik in de eerste plaats in het telkens te laat onderkennen van de krachten van het wereldgebeuren. Men doet het telkens wel, maar op een ogenblik, dat het effect er van voor een deel is verloren en de daad de indruk maakt van een afgedwongen concessie.

Indien ik nog eens bedenk in welke gezindheid de overeenkomst van Linggadjadi tot stand kwam in October-November 1946, verder welke ontvangst dit ontwerp in Nederland te beurt viel, hoeveel toorn er over is uitgestort en ik lees dan wie zich vandaag op Linggadjadi beroepen, dan zeg ik tegen dezulken: gij zijt te laat, zoals gij ook de volgende keer weer te laat zult zijn.

De traagheid van de Republiek zag prof. Schermerhorn in de overtuiging, dat men de lieveling is van de wereld, die het kolonialisme verfoeit en de nieuwgeboren staat met vreugde begroet. Terwijl er echter in dit opzicht althans bij de leidende Indonesiërs een duidelijke kentering bestaat, en men er ondanks alles toch weer oog voor krijgt, dat het misschien met de Nederlanders toch nog het gemakkelijkst zou gaan, indien wij althans weer enigszins in elkanders goede bedoelingen zouden kunnen geloven, meende prof. Schermerhorn in Nederland het tegenovergestelde waar te nemen.

Ik meen nog altijd, besloot prof. Schermerhorn, dat de schepping van de soevereine Verenigde Staten van Indonesië, maar die dan ook werkelijk soeverein zijn, zonder achterdeurtjes gebouwd met een volstrekt vrijwillig aanvaarde en van Indonesische zijde gevraagde bijstand, de eerste stap moet zijn. Pas als dat door ons innerlijk kan worden aanvaard, zal de vereniging in de Nederlands-Indonesische Unit reële betekenis hebben en wat anders zij dan een juk, dat het Indonesische volk za: proberen kwijt te raken.

„JAMMER, DAT POLITIONELE ACTIE NIET WERD VOLTOOID”

Do Volkskrant

21 Oct.

De sultan van Pontianak, Hamid II, heeft vlak voor zijn vertrek uit ons land een onderhoud toegestaan aan een redacteur van het „Algemeen Handelsblad”, waaraan het volgende is ontleend: Met de republiek kan het wel tot een oplossing komen, maar het zal nog wel enige tijd duren, wellicht enkele jaren. De moeilijkheid voor de tegenwoordige republikeinse leiders is, dat ze geen gezag hebben. De Sultan verklaarde in dit verband het te betreuren, dat de politionele actie niet is voltooid; dan zouden de moeilijkheden spoediger tot een oplossing zijn gebracht.

Nu moet men in de republiek nog zien, dat Nederland het ernstig meent met zijn voornemens. Wij in de buitengewesten weten dat wel. De republiek kent de ware politieke verhouding in Nederland niet en houdt de blik gevestigd op Gerbrandy en de zijnen. Men realiseert zich nog steeds, dat het Gerbrandy is geweest, die de koninklijke rede van December 1942 heeft helpen opstellen. En men ziet nu, dat het diezelfde Gerbrandy met een aantal volgelingen is, die de verwezenlijking van de koninklijke rede schijnt tegen te houden. En omdat men de ware politieke verhoudingen in Nederland niet kent, vreest men in de republiek het optreden van een nieuwe regering met grote invloed van de oppositie tegen het tegenwoordige, beleid. Dat is een van de belangrijkste oorzaken van het overigens misplaatste wantrouwen in de republiek tegen de bedoelingen van Nederland. Ik hoop van ganser harte, dat het met Nederland in orde komt en ik geloof dat ook stellig.

De samenwerking met Nederland ziet de Sultan in de eerste plaats op economisch en cultureel gebied.

Voor de Unie-gedachte, is, aldus de Sultan, het van de grootste betekenis dat een lid van het koninklijk huis zo spoedig mogelijk naar Indonesië komt. De Indonesiër kent het koninklijk gezag niet uit eigen aanschouwing en de Sultan acht zulks van de grootste betekenis.

Ook de Sultan verklaarde, dat er geen haat tegen de Nederlander bestaat, behalve dan bij de mannelijke jeugd, die 14—16 jaar was, toen de Jap Indonesië binnendrong. Die opgroeiende mannelijke jeugd heeft elk gezag voor de Nederlander verloren. Horen en het zal moeilijk zijn die jeugd weer tot rust te brengen. Daarom is de politionele actie ook van zo groot nut geweest. De jonge Indonesiër heeft nu kunnen zien, wat de Nederlander kan en wil.

De Sultan legde er de nadruk op, dat Oost-Indonesië en Oost-Borneo hetzelfde doel hebben als de republiek; volledige onafhankelijkheid. Daar vechten we voor, aldus de Sultan, maar wij vechten niet voor de republiek. Wij willen één geheel en dus wel samenwerking met de republiek. Wij willen gelijkwaardig aan Neder-

land worden en een gezamenlijk orgaan (de Unie) stichten, waarbij wij het leger, de buitenlandse zaken en de culturele aangelegenheden te zamen willen geregeld zien. De rest willen we zelf doen, zij 't riet behulp van de Nederlanders, hulp in die zin, dat de Nederlanders niet meer over ons zullen regeren.

Alg Handelsblad

10 Oct.

VAN MOOK OEFENT CRITIEK

Volgens de „Chicago Daily News” zou de luit.-G. G. van Indonesië, dr. Van Moök, in een onderhoud met een medewerker van dit blad hebben verklaard, dat de actie van de U.N.O. de regeling van het Nederlands-Indonesische geschil in de weg heeft gestaan en dat hij de noodzaak van een supervisie over de Nederlands-Indonesische betrekkingen door het buitenland niet inzag.

Verder zei hij: Ik zie niet in, waarom wij over onze motieven moeten worden ondervraagd door mensen, die hier komen zonder kennis van feiten of omstandigheden. De zaken zouden niet in een impasse zijn gekomen, wanneer de Veiligheidsraad niet tussenbeide was gekomen; dan zouden wij nu de gehele zaak reeds hebben geregeld.

Het wordt tijd voor de Nederlanders dat zij ophouden zich te verontschuldigen en dat zij nu gaan doen wat het enig juiste is. De Nederlanders hebben geen ander plan dan van Indonesië een werkelijke natie te maken. Wat wilt u hebben, dat wij gaan doen? Dit land verlaten? Wat in India gebeurd is, zou slechts kinderspel zijn, vergeleken bij wat in Indonesië zou gebeuren.

Van Mook was tot enige maanden gelukkig, den er zelf van overtuigd, dat men zelfs tegen de Nederlandse oppositie in een regeling zou kunnen bereiken met de regering van de Republiek. Nu echter voor, spellen de mannen om hem heen, dat de republiek zal afbrokelen door de vorming van andere autonome staten op Java, eii Sumatra, voordat enigerlei regeling zal eijfifi bereikt.

Wanneer de nieuwe Drie-Mogendheden-Enquête-Commissie naar Batavia komt om eerlijk te trachten de toestand te begrijpen behoef ik voor de feiten geen vrees te koesteren, maar er zijn lieden, die denken, dat alles wat wij zeggen leugens zijn. Degenen, die hier alleen komen om hun vooropgezette meningen omtrent de toestand te bewijzen kunnen slechts hinderlijk zijn bij het vinden van een oplossing, zo besloot Van Mook zijn verklaring.

Haagsche i*öst

11 Oct.

INPIE BTÖEDT DOOD

Wat Indonesië in deze vóór alles noodig heeft, zijn snelle beslissingen. Elk dralen en elke stilstand in de verdere ontwikkeling van den nieuwen status van Insulinde

veroorzaken verlies aan menschenlevens en
aan economische waarden. Het wachten
is nu weer op de beslissing van de Ver-
eenigde Naties. Ruslands voorstel om alle
troepen terug te laten trekken, is ronduit
gezegd, volkomen onuitvoerbaar, zooals
door mr. Van KJ Jeffens in de V.N. en door
anderen bijv. door Indonesiërs zelf meer-
malen is betoogd, zou een terugtrekken
der Nederlandsche troepen beteekenen, dat
de bevolking weerloos wordt overgeleverd
aan de terreur der Republikeinsche ben-
den.....

Nederland dan maar voortgaan
rriet een zaak van het hoogste belang aan
het oordeel van een volkomen verpolitiekt
.

republikeinsche terreur duurt,
te leggen? En als toch terugtrekking der

troepen zou worden geeischt? Er gehoo-
aan geven is een onmogelijkheid
Inmiddels wordt hard gewerkt aan der

verderen opbouw van de Vereenigde Staten
van Indonesië. West-Java en Sumatra's
Oostkust zullen afzonderlijke Staten wor-
den en het gebied rondom Palembang, de
oliestad, vermoedelijk ook. De groote cul-
tuur-maatschappijen gaan heel voorzichtig
aan het werk. In den zomer 1948 hoopt
men Java-tabak in den grond te steken,
Maar de planters en het Indonesisch per-
soneel moeten door een politiemacht wor-
den beschermd. Het gezagsapparaat moet Moet
krachtig worden versterkt, wil men de be-
volking beschermen tegen misdaad en ter-
reur. Daarom is elk getreuzel funest. Hoe
en incompetent lichaam als de V.N. voor langer de

des te meer zal Indië leeg bloeden

NA TWEE JAAR ZWOEGEN

Volkskrant

23 Oct,

Goede berichten op gunstige voedingsbodem ontvangen

Amsterdam, 21 Oct. — Een deel van de oude glorie
van het Damrak, van de tijd, waarin de Amsterdamse
beurs nog een financieel wereldcentrum was, is herleefd.
Een groeiend optimisme ten opzichte van Indonesië heeft
plotseling aller aandacht gericht op de aandelen in
Nederlandse cul- tuur-ondernemingen, , die bij ongekend
levendige omzetten in korte tijd soms tientallen punten
omhoog sprongen. Bij zeer grote omzetten — soms meer
dan drie miljoen gulden per dag — hetgeen op een
levendige publieke belangstelling wijst, zijn de Indische
aandelen ter beurze in enkele weken tijds zeer krachtig
in koers gestegen. Het bijgaande staatje brengt deze
verrassende wending in beeld.

De markt was in technisch opzicht „rijp” voor deze
grote koersstijging. Alle andere groepen van fondsen
hadden in de loop van dit jaar een sterke stijging beleefd,
die volgens een berekening van het Centraal Bureau voor
de Statistiek de beurswaarde der aandelen sinds 1
Januari jl. van 4767 tot 5954 miljoen had verhoogd. Pe-
troleum-, industrie- en scheepvaartaan- den hadden
hierin alle een belangrijk aandeel, doch de koerswaarde
der Indische fondsen was slechts in betrekkelijk beschei-
den mate van 500 tot 600 miljoen gulden gestegen.
Bovendien tonen de meeste aandelen koersen, die 2 à 2½
maal zo hoog zijn als die van Mei 1940, terwijl de Indi-
sche aandelen nog steeds beneden, en soms zelfs vrij
belangrijk beneden, het vooroorlogse peil werden
verhandeld.

Reeds in September was een grotere belangstelling
voor de Indische fondsen merkbaar op grond Van het
onder feitelijk Nederlandse gezag brengen van een deel
van Java en Sumatra en de geleidelijk welwillender
wordende houding van de Veiligheidsraad. Goed
ingelichte of met speurzinn

, toegeruste kopers toonden belangstelling, ini het
bijzonder voor die ondernemingen^ welke producten
vóórtbrengen. Vooral! palmolie-ondernemingen trokken in
ver- < band met het wereldtekort aan vetten de; aandacht.

Emissie de Koninklijke

Hoge beurskoersen zijn een gunstige gele- j genheid om
nieuw kapitaal aan te trekken: en van deze gelegenheid
wordt de laatste' tijd een druk gebruik gemaakt. Elke
maatschappij immers heeft voor de financiering van de in
vergelijking met voor de oorlog sterk in prijs gestegen
voorraden veel geld nodig, terwijl in vele gevallen
bovendien het herstel van oorlogsscha. de grote sommen
vereist.

Twee grote Nederlandse papieronderne- mingen doen
in dit opzicht geen half werk.

G. H. Bührmann's Papiergroothandel b.v. wil aan
haar kapitaal van f 4 miljoen niet minder dan f 1
miljoen aandelen toevoegen en f 2 miljoen 2½%
obligaties De papierfabriek Van Gelder Zonen zoekt het
nog iets hoger op door f 4.635.000 aandelen het publiek
aan te bieden.

Deze emissies verzinken echter in het niet bij de
plannen, die het grootste Nederlandse concern, de
Koninklijke (Kon. Ned. Mij. tot Exploitatie van
Petroleum- bronnen in Ned.-Indië) koestert. Ter beurze
lopen hardnekkige geruchten, dat een emissie op stapel
staat van liefst 300 miljoen gulden. De maatschappij
heeft niet bevestigd, dat het om dit bedrag gaat, doch wel
medegedeeld, dat een kapitaalsuitgifte op komst is in
verband met haar uitbreidingsplannen. Naar verluidt,
zouden deze uitbreidingsplannen niet alleen betrekking
hebben op Nederland (oliewinning in Drente en fabrieken
voor plasticgrondstof- fen en zeeploze zeep), doch ook, en
zelfs vooral, op Indonesië. De Koninklijke heeft zeer
grote petroleumbelangen in Indië, waar echter in de
oorlogsjaren grote verwoestingen zijn aangericht.

	1 Oct.	20 Oct.	Koersstijging.
H.V.A. (Suiker)	223	25434	+ 311/4
Amsterdam Rubber	120	130	+ 10
Bandar Rubber	138	177	+ 39
Deli-Mij (Tabak)	9 51/2	165	+ 69 1/2
Arendsburg (Tabak)	147	178	+ 31
	147	205	+5 F.

Goud keert terug

- De monetaire autoriteiten van ons land zullen deze week stellig met een yerheugd gezicht hebben kennis genomen van het bericht, dat van het door de Duitsers gestolen goud binnenkort bijna 36.000 kilogram zal worden teruggeleverd. Dit goud is niet veel meer dan een vierde gedeelte van de hoeveelheid, die in de oorlogsjaren werd geroofd, doch vertegenwoordigd bij de hui

dige goudprijs toch een waarde van 100 miljoen gulden. Als men weet, dat de goudvoorraad van De Nederlandsche Bank geleidelijkt is geslonken tot 500 miljoen gulden, dan is duidelijk, dat van een welkome versterking van onze voorraad kan worden gesproken. Goud is reeds vele malen waardeloos verklaard, m^ar i;i het internationale verkeer nog steeds het meest waardevolle metaal waarvoor alle begeerlijke goederen kunnen worden gekocht.

GESOL MET RONDE TAFEL-CONFERENTIE

Nieuwe Courant

10 Oct.

Suriname voelt er weinig voor, Curagao wil haar doen plaats hebben in Willemstad

Toen wij, indertijd — in tegenstelling met het officiële bericht — publiceerden dat de Ronde Tafelconferentie van Nederland en de West niet in September, doch later zou plaats hebben, volgde daarop de gebruikelijke tegenspraak . van officiële zijde. Desondanks hielden wij vast aan ons bericht, omdat, men o.i. op Overz. Gebiedsdelen blijkbaar vergat, dat de samenstelling van de delegaties zowel in Paramaribo als in Willemstad op moeilijkheden kan stuiten, die tijdverlies betekenden.

Die moeilijkheden hebben zich inderdaad voorgedaan en blijken zelfs van meer belang dan wij konden veronderstellen. De Staten van Curagao worden gehandicapt in het nemen van besluiten. On voltalligheid der Staten, veroorzaakt door vacatures, maakt dat het quorum niet kan worden bereikt en de voorzitter de vergadering moet sluiten zonder dat het werk is afgedaan.

Suriname voelt voor het hele plan niets. De bedoeling wordt volkomen onjuist geïnterpreteerd: een gevolg van, misverstand dat o.i. gemakkelijk zou ' kunnen worden opgeheven door een 'mondeling, zaakkundige toelichting van Nederlandse zijde: hier wreekt zich de lange afstand.

In October hebben de Surinaamse Staten vacantie. De voordracht van gedelegeerden moet nog op de agenda worden geplaatst. „Het Nieuws" te Paramaribo zegt te vrezen, dat, „gezien de afwezigheid van geestdrift", de voordracht en de benoeming „een maand verschoven zullen kunnen worden".

De factor geestdrift telt hier in zoverre niet mee dat, wartneer de Staten niet vergaderen, er geen besluiten kunnen vallen. Maar men zou, in dit, speciale geval en

gelet op de tijdnood, de vacantie hebben kunnen uitstellen. Hier zou „geestdrift" dus wel een rol kunnen spelen. Doch het tegendeel daarvan is aanwezig. -

Het volkscomité van Curagao, een organisatie die de politiek van dr. Da Costa Gomez steunt, zond een telegram aan de voorzitter van de voorbereidingscommissie van de Ronde Tafelconferentie, prof. mr. R. Kranenburg, met het verzoek de Ronde Tafelconferentie voor Nederland, Suriname en de Ned. Antillen, niet in Den Haag, doch op Curagao te doen plaats vinden.

Naar wij vernemen overweegt dr. Da Costa Gomez een voorstel om de conferentie in Den Haag te doen openen en de voortzetting in Willemstad en/of Paramaribo te doen plaats vinden.

Het denkbeeld is misschien gelukkig omdat het wellicht stimulerend werkt op eventuele candidaten-deelnemers aan de conferentie. De reis naar de verschillende Rijksdelen kan een speciale attractie betekenen. Maar in elk geval schijnt hét zeker dat de bijeenkomst niet eerder dan November zal plaats hebben.

„Trouw"

13 Oct.

DE GEZINSHERENIGING

ONTEVREDENHEID OVER HET LANGZAME TEMPO

De ontevredenheid, die in Indië allerwegen bestaat over het langzame tempo van de gezinshereniging — de gehuwde mannen moeten 6 é1 9 maanden" wachten voordat hun vrouwen in Indië zullen zijn — en de weigering van vele Nederlanders om in Indië te gaan werken, wanneer de overtocht van de gezinnen niet op korteren termijn kan worden verzekerd, heeft blijkbaar de autoriteiten er toe gebracht, deze zaak

krachtiger aan te pakken. In November en December alleen vertrekken ruim 3 000 vrouwen, terwijl in de eerste tien maanden van het jaar slechts 2000 werden overgebracht.

Per maand komen ongeveer 600 nieuwe aanvragen voor gezinshereniging uit Batavia bij het ministerie van Overzeese Gebiedsdelen te Den Haag binnen. Het totale aantal aanvragen, dat in volgorde van binnenkomst wordt afgewerkt, bedraagt thans 5 002. Een officiële schatting stelt het aantal vrouwen en kinderen, dat hierbij betrokken is, op ongeveer 9 S, 10.000. Een groot deel van deze vrouwen en kinderen, ongeveer de helft, zal dus aan het eind van dit jaar nog in Nederland vertoeven.

De „vrouwen met kinderen beneden den leeftijd van 3 jaren zitten in een bijzonder lastig parket, omdat er niet voldoende

■ hutaccommodatie is op de schepen voor deze kinderen. De kinderloze vrouwen ert de vrouwen met oudere kinderen hebben daarom voorrang. Vooral voor de mannen, die in Indië wachten, is het een hard gelag te ervaren, dat andere vrouwen, die volgens de ranglijst later aan de beurt behoren te komen, eerder in Indië zijn.

Van officiële zijde deelde men ons mede, dat thans een nieuw systeem is uitgedacht, waarbij wellicht in de toekomst deze gedupeerde groep vrouwen prioriteit kan worden verleend.

Tegen het midden van het volgende jaar hopen de autoriteiten met de gezinshereniging zover te zijn, dat de huidige termijn van 6 è. 9 maanden is teruggebracht tot 3 maanden.

—Voor de emigratie van Nederlandse boe— ren naar Canada zullen tegen het a.s. voor— ja&r eveneens enige schepen moeten wor— den gebruikt. Het ligt in de bedoeling, deze schepen aan de stichting Landverhuizing Nederland ter beschikking te stellen vooé het transport van 3 è, 5 0 00 jonge boeren, j

Het vervoer van troepen, vrouwen ert emigranten zal geschieden met een tran-* sportvloot van 13 schepen. De regering heeft deze vloot, bestaande uit 3 Victory4 schepen, die in Amerika gekocht werden, eni tien schepen, die van de Nederl. rederijen op „time charter” zijn gehuurd, in een pool samengebracht en het directoraat-generaai van de Scheepvaart opgedragen de scheeps^ ruimte volgens een prioriteitenstelsel bé-f schikbaar te stellen. De „Oranje” van dQ Mij. Nederland en de „Willem Ruys” vaii den Rott. Lloyd zijn de enige passagiers-! schepen, de overige zijn vrachtschepen metj ruimaccommodatie. De „Oranje” zal voort-] aan om de drie vaarten op Ned.-Indië twintig dagen stilliggen om gereviseerd té worden. Ook voor den oorlog bleef dili schip, naar men ons mededeelde, na elke! reis veertien dagen liggen.

FINANCIEEL BELEID EN WANBELEID

Het Vrije Volk

31 O et.

Critiek op uitgaven van „Oorlog”

De Algemene Rekenkamer, het instituut, dat een meer of minder welwillend oog houdt op 's lands geldelijke manipulaties, heeft verslag uitgebracht over haar werkzaamheden in het jaar 1946.

Gedeeltelijk bestonden die Werkzaamheden in het opruimen van diverse financiële puinhopen die nog uit de bezettingstijd waren blijven liggen. Voorts legt de Rekenkamer, dat bolwerk der oer-Nederlandse zuinigheid, een nadrukkelijke vinger op enige uitgaven, door diverse instanties gedaan, die eigenlijk niet zo groot hadden mogen zijn. Ook bezien 's lands rekenmeesters met enige afkeer diverse declara- tie-lijsten van diverse departementen, waaronder dat van Oorlog een oneervolle plaats inneemt.

Uit het breed opgezette verslag laten wij hier enige der meest markante gedeelten volgen:

„Niet onbelangrijk” noemt de Rekenkamer het aantal en het bedrag der vergoedingen, die het Departement van Oorlog over het afgelopen boekjaar wegens aangerichte schade verschuldigd was; Aanrijdingen: f 250.000.— ineens; f 5500.— aan doorlopende uitkeringen. Brand door militairen veroorzaakt: f 250.000.—. Dood of

verwonding door schuld f 45.000.— ineens;; f 3500.—¹ aan doorlopende uitkeringen^ Onrechtmatige onteigening van auto's? f 45.000.— ineens. Diverse andere oorzaken: f 24.000.—.

De Rekenkamer mopperde hierover bij de minister van Oorlog, die overging tot het instellen van een nieuw militair rijbewijs, waarvoor alle militaire chauffeurs examen moeten doen.

Uitgerekend is, wat het Rijk heeft uitgegeven aan de legerrevue „Reveille”, in het kader der R.A.O. aan de militairen vertoond. Uitkomst: uitgegeven voor 352 5 toeschouwers f 100.000. Dat komt neer deelt de Rekenkamer uit, op f 25.— peri toeschouwer

De minister van Oöl'log tekent hierbij? aan, dat men bezig is, een grondige reor-? -ganisatie der R.A.O. voor te bereiden.

Een indrukwekkend lijstje geeft de Re-j kenkamer van enige uitgaven., die ten be-; hoeve van de Binnnlandse Strijdkrachten i in het jaar 1945 zijn gedaan door het Rijk.^ In het gewest Haarlem werd voor jenever¹ uitgegeven f 1462.60; voor bier f 4858.20 ! voor aardbeien f 1120.—. In Drachten! kocht de B.S. in twee maanden tijds voor ; f 1.471,14 aan rookartikelen. Voor vierl feestavonden in gewest Den Haag werd f 6.392,27 gependeed. En voorts werd ! f 880— voorschotten verstrekt op kunstgebitten voor O.V.W.-ers. !

Naar de smaak van de Rekenkamer te groot ook is de declaratie van een hoofd- ambtenaar van Sociale Zaken, die voor dienstreizen in het eerste halfjaar van 1946 f 16.000.— beweerde uitgegeven te hebben.

Dé minister van Sociale Zaken tekent hierbij aan, dat bezuinigingsmaatregelen zijn genomen.

Vergissen is menselijk, maar wanneer een vergissing maar eventjes een half mil- liard gulden betreft, dan staat men toch even paf. De minister van financiën, wiens lot het tegenwoordig is in rhilliarden inplaats van in miljoenen te rekenen, is het slachtoffer van zulk een vergissing, begaan door een zijner ambtenaren, geworden. In

een verbetering van de MJlloenen-nota heeft hij tussen eerlijk opgebiecht, dat de tekorten, vermeld in genoemde nota voor de jaren 1940 tot en met 1*943, „slechts” f 513.027.816.48 te hoog zijn voorgesteld, aangezien de nadelige saldi van hét voormalige Herstelfonds over genoemde jaren tweemaal zijn geteld. Met de aangebrachte verbetering dalen de totale tekorten over deze jaren van bijna f 13.5 milliard tot even onder de f 12 milliard. Bij de formidabele hoogte van dit laatste totaal een wat teleustellende vermindering. Hoe plezierig zou het zijn geweest, indien deze vergissing nu eens begaan ware met de cijfers van het budget voor 1948 en er op het, tekort van f 1 ½ milliard een vermindering met een derde deel kon worden vastgesteld. Doch dit is een financiële dagdroom, die als alle dromen bedrog is.

De Volkskrant

18 Oei.

BESTEDING VAN RIJKSGELDEN

■ ' W

Het jongste verslag van de Algemene Rekenkamer, waarover de krant deze week het een en ander heeft vermeld, bevat ergerlijke dingen. Er wordt een boekje van open gedaan — wat op zichzelf een goed is —, hoe het, vooral kort na de bezettingstijd, in sommige kringen is toegegaan, hoe er misbruik is gemaakt van de chaos waarin de bezetter ons land achterliet, hoe velen zeer kennelijk de weelde van de schikkingsmacht over Rijksgelden niet hebben'-kunnen dragen. Er wordt gelukkig óók medegedeeld door de Rekenkamer, hoe langzamerhand de vroegere greep op de besteding der Rijksgelden wordt herkre-: gen: „De terugkeer tot de oude beproefdié werkmethode werd voorbereid en ten dele uitgevoerd”, zodat „de vooruitzichten opmeen weder geordende administratie sedert het begin van 1946 aanmerkelijk zijn verbeterd”...;!...

Zo heeft de minister van Financiën een Centrale Accountantsdienst gesticht, waarmee hij poogt te komen tot een uniforme administratie en contrôle bij alle departementen en daaraan onderhorige diensten. En tussen Centrale Accountantsdienst en Algemene Rekenkamer is een zeker samenspel op touw gezet, waardoor men hoopt, de interne en de externe contrôle beter op elkaar te doen ingrijpen dan vroeger het geval was.

Daarenboven is er in het verslag van¹ de Rekenkamer van een zeer belangrijke wijziging éprake met betrekking tot de zgn. „krediet-opening” door de minister van Financiën. Vroeger was het zo, dat een minister geen cent van zijn begroting mocht uitgeven, zonder door zijn collega van Financiën voor de betrokken uitgave te zijn gemachtigd. Minister Lieftinck haalt de mazen nauwer aan: voortaan zal geen minister meer een verplichting ten laste van het Rijk mogen aangaan, zonder dat zijn ambtgenoot aan Financiën het goed vindt. Wie iets afweet van de vroegere strijd over preventieve of repressieve con-

Nw. Rotterdamse Courant 6 Oct.

PRINSES ARMGARD EN PRINS ASCHWIN „ONTVIJAND”

Naar van regeringszijde is meegedeeld zijn de moeder en de broer van Prins Bernhard, die nu en dan in ons land' vertoeven, door de minister van justitie „ontvijand”. De minister heeft deze beslissing genomen ria onderzocht te hebben of er geen beletselen voor ontvijsand waren.

Uit de betrokken dossiers blijkt, dat Prinses Armgard door de S.S. uit haar huis is gezet. Prins Aschwin, die als dienstplichtige in dienst was gekomen, was in 1939, toen hij weer als militair werd opgeroepen, twee- de-luitenant. In December 19 39 lag hij in West-Duitsland en kreeg hij vergunning zijn broer in Nederland te bezoeken. Zijn familie kreeg gedaan, dat hij overgeplaatst werd naar een legerstaf in Polen. Eind Mei 1940 werd hij zonder opgaaf van redenen ontslagen; naar hem mon-r deling werd meegedeeld hield het ontslag verband met de houding van Prins Bernhard. Hij is daarop zijn studies voort gaan zetten; in 1942 promoveerde hij in de philologie, waarna hij een werkkring kreeg in het Oost-Aziatisch museum te Berlijn. Hij heeft in deze stad meegewerkt aan het verzet; hij onderhield er ook nauw contact met daar nog aanwezige Nederlanders, bijv. de heer Millenaar, die thans kolonel is bij de Nederlandse militaire missie te Berlijn. Hij bezorgde Prins Bernhard, via vrienden in de diplomatie, geregeld materiaal dat door de Engelse inlichtingendienst kon worden gebruikt. De overlevenden uit de verzetsgroepen waar Prins Asch- win voor heeft gewerkt, hebben thans gezaghebbende functies in Berlijn en Potsdam.

trôle door de Rekenkamer — waarbij de preventieve contrôle het heeft moeten afleggen, omdat zij de gang der staatsmachine al te zeer zou hinderen — kan het verstaan, dat de Rekenkamer deze ontwikkeling, zoals zij zegt, „met belangstelling volgt”. Zij noemt deze verandering „een uitnemend middel om de administratie te houden binnen de perken van de Begrotingswet, maar tevens binnen die van een efficiënt beheer”.

Is het de bedoeling, dat óók de Rekenkamer zich met de efficiëntie van het beheer gaat bezig houden in groter stijl? Wij lezen in het verslag, dat zij ten gevolge van haar samenspel met de Centrale Accountantsdienst, waarvan wij hierboven gewaagden, „zich systematisch zal gaan terugtrekken van veel detailwerk om zich te beter aan meer belangrijke onderzoekingen te kunnen wijden”. Omtrent de aard dezer „meer belangrijke onderzoekingen” laat het verslag zich echter niet uit.

De zaak lijkt ons vooral van belang met het oog op het budgetrecht van het Parlement, waarover de Rekenkamer heeft te waken. Men weet, hoe het ten deze staat: elke minister dient zijn begroting in bij de Tweede Kamer — maar hij mag er pas op gaan uitgeven en binnen het raam van de begroting de Staat gaan verbinden (gelijk we zagen: met uitdrukkelijke toestemming van de minister van Financiën), nadat de Staten-Generaal de begroting hebben aanvaard.

Nu zit hierin een haak. Wanneer b.v. de minister van Sociale Zaken op zijn begroting gelden aanvraagt voor het Rijksarbeidsbureau, vraagt hij in wezen aan de Staat: Gene raai een drievoudige medewer-

king. Hij vraagt medewerking, dat de Staat gelden uitgeeft voor de arbeidsbemiddeling, dus voor een bepaald object van voorziening. Hij vraagt medewerking, dat de voorziening zal worden behartigd door een Staatsdienst, dus op een bepaalde wijze zal geschieden. En hij vraagt medewerking, dat daarvoor een zekere hoeveelheid geld zal mogen worden besteed, nl. het naar zijn schatting nodige bedrag. Nu kunnen de Staten-Generaal de twee eerste punten beoordelen (daargelaten, of zij daartoe het denkbaar geschiktste college zijn); zij kunnen beoordelen, of de Staat al dan niet gelden behoort uit te geven voor dt arbeidsbemiddeling, en of deze voorziening al dan niet door middel van een Staatsdienst moet geschieden. Maar de Staten-Generaal kunnen niet beoordelen, althans niet bij behoorlijke benadering, of daarvoor het aangevraagde bedrag dan wel een lager bedrag ter beschikking behoort te worden gesteld. Wie de begrotingen van het Rijk eens doorneemt, begrijpt, dat een enigermate voldoende zakelijk gefundeerd oordeel, of de aangevraagde milliarden uit het oogpunt van efficiënt beheer verantwoord zijn, door de honderdvijftig leden van de Staten-Generaal, ondanks de daarin verzamelde hoeveelheid he'sens en deskundigheid, onmogelijk kan worden gegeven, althans zeker niet betreffende het gehele terrein noch aangaande een aanmerkelijk deel daarvan, zolang de hersens en de deskundigheid niet worden aangevuld met een outillage, welke in de organisatie van het beheer der Rijksgelden kan dóórdringen. En toch lijkt ook de beoordeling van het aangevraagde bedrag tot het wezen van een goede hantering van het budgetrecht te behoren.v _____

H.M. KONINGIN WILHELMINA

* :

De Groene Amsterdammer

11 Oct.

De acht jaren, die achter ons liggen, hebben van veler geestelijke en lichamelijke kracht veel gevergd. Ook voor robuste mensen waren het inspannende, menigmaal slopende, soms zelfs moordende jaren. De mededeling, dat de Koningin, als het ware aan de vooravond van een zo zeldzaam feest als een gouden regeringsjubileum er ©en is, wat rust behoefde, is dan ook door heel het Nederlandse volk met begrip ontvangen en met die hartelijkheid van meeleven, die een groot gezin bij tijden het duidelijk besef geeft, dat het — in weerwil van alle contrasten — een groot gezin is. Men herinnerde zich, hoe intensief deze niet-jonge vrouw, die het hoofd is van de Nederlandse staat, heeft meegeleefd met het wel en wee van het Nederlandse volk, en men begreep hoe lang een natuurlijk verlangen naar rust moest worden teruggedrongen om zich nu pas te hebben geopenbaard.

Als een echte vacantie — staatshoofden hebben vrijwel nooit een echte vacantie — ten gevolge heeft, dat de Koningin straks, na het overwinnen der vermoeidheid, haar taak kan hervatten, zal het hele Neder-

landse volk daar blij om zijn. Het hele Nederlandse volk — want de republikeinen onder ons vroegen slechts om eerbiediging van hun mening; voor het in praktijk brengen van hun theorie bestond geen aanleiding. Men zal blij zijn, niet in het vooruitzicht van een uitbundig jubileumfeest — immers het zal op koninklijk verzoek een sobere viering zijn — maar omdat men de Koningin gunt, dat zij de toch stellig niet onbelangrijke Septembertagen van 1948 in een stemming van rustige opgewektheid tegemoet kan zien.

Gebeurtenissen als de onderhavige — de instelling van een regentschap — dwingen een volk zich te bezinnen op de betekenis van zijn staatsinstellingen. De opvatting, dat het koningschap niets anders zou zijn dan een ornament, wordt nog maar door weinigen aangehangen. Men weet nu wel algemeen, dat het staatshoofd zijn eigen wel-omschreven constitutionele taak heeft in het politiek bestel, een taak die juist in tijden van crisis, met beleid en met een diep begrip voor de eisen des tijds moet worden vervuld. En er is waardering voor dat begrip en voor dat beleid, waarvan de Koningin *op zo menig kritiek ogenblik heeft blijk gegeven.

Aan kritiek© ogenblikken zal het mogelijkwerijs de eerstvolgende maanden niet ontbreken. Het Indonesische vraagstuk moet worden opgelost, en deze noodzaak zal ook aan het inzicht van de regentes rrvare eisen kunnen stellen. Moge in zulke moeilijke uren Prinses Juliana, goed beraden, ons volk de zekerheid geven, dat zij bij het vervullen van haar constitutionele taak de waardige dochter is van haar Koninklijke Moeder.

De Maasbode

11 Oct.

„Times” over Koningin Wilhelmina

De „Times” heeft gisteren een hoofdartikel gewijd aan Koningin Wilhelmina, bij gelegenheid van het tijdelijk neerleggen van haar Koninklijk gezag. In het artikel wordt uiting gegeven aan de hoop, dat de Koningin „wiei* persoon bij het Britse volk in hoog aanzien staat”, de gezondheid zal herkrijgen, welke nodig is voor de uitoefening van haar hoge verantwoordelijkheden.

„Haar veelvuldig verschijnen in het publiek, aldus de „Times”, heeft haar volk aangemoedigd bij het uitvoeren van de grote taak van de wederopbouw, waarop het zich geworpen heeft met een wilskracht, die de bewondering van de andere landen heeft opgewekt en haar voortdurende persoonlijke belangstelling: voor de graven der geallieerde soldaten is hogelijk geapprecieerd”.

Gedurende :Haar 49-jarige regering heeft Nederland op velerlei gebied grote vorderingen gemaakt en toen het eerst bij gedeelten en na grote verwoestingen geheel door de geallieerde legers werd bevrijd, hebben de Nederlanders grote aanhankelijkheid betoond aan de Koningin en haar Huis,

Geïnspireerd door haar wijze regering, gingen de Nederlanders snel en doelmatig aan het werk, teneinde de schade aan kanalen, wegen en huizen te herstellen.

De „Times” stelt tenslotte vast, dat de succesvolle manier, waarop de Nederlanders hun moeilijkheden overwinnen, in Engeland met volle sympathie wordt gadeslagen.

Het Vrije Volk

14 Oct.

VERDACHTMAKING

Dit hebben we voorzien.

Nadat de Koningin tijdelijk haar taak had neergelegd, uit een behoefte aan rust, die, haar leeftijd en het gewicht der zorgen, waaronder ook zij gebukt gaat in aanmerking genomen, niemand zal verbazen, moest 'uit het kamp der oppositie de verdachtmaking komen, dat dit tijdelijk terugtreden een demonstratie is van mis* noegen over het verloop van de. Indonesische kwestie. We konden djt verwachten en we konden eigenlijk niet anders verwachten dan dat het prof. Gerretson zou zijn, die deze steen zou werpen.

Hij heeft het dan ook gedaan in een artikel in „Nieuw Nederland”,

De „stelselmatige afbraak van het Koninkrijk en de Constitutie gedurende de laatste twee jaren” hebben, zo suggereert de Utrechtse hoogleraar, de Koningin met zo diepe smart vervuld, dat zij er genoeg van heeft gekregen”. Wij laten dit onweersproken.

Dat de Koningin zich achter haar gezondheidstoestand zou verschuilen om haar dochter de verantwoordelijkheid toe .te schuiven voor regeringshandelingen, die zij zelf niet voor haar rekening wenst tē nemen, is een bewering, die niet wordt tegengesproken, doch slechts signaleerd.

DE BENELUX

In het buitenland gaat men Nederland, België en Luxemburg meer en meer beschouwen als een eenheid, hoewel de eerste stap naar het tot stand komen van die economische unie eerst op 1 Januari 1948 — als de douane-unie in werking treedt — wordt genomen. Dit bewijst wel, welk een grote betekenis het tót stand komen van de unie zou hebben voor het internationaal aanzien van de drie kleine Westelijke staten. Naarmate de economische ontvricting, waarin de na-oorlogse wereld verkeert, duidelijker naar voren treedt, gaat de bevolking zelf ook inzien, dat een gemeenschappelijk optreden voor het forum der wereld de internationale positie aanmerkelijk versterkt. Dit is dan ook een aantrekkelijke gedachte, omdat de moderne geschiedenis leert, dat alleen economisch krachtige naties zich kunnen handhaven.

Trouw

14 Oct.

Ten einde de discussie over een economische unie op een breder basis te plaatsen, hebben de drie regeringen een aantal Nederlandse, Belgische en Luxemburgse economische journalisten uitgenodigd om een studiereis te maken. Het werd een tiendaagse veldtocht, welke voerde door hoogovenbedrijven, textielfabrieken, wijn-gaarden, kolenmijnen, chemische industrieën, zuivelfabrieken, havens een vlasro-

terij, een olieraffinaderij, de metallurgische bedrijven, de Antwerpse diamantindustrie en éne elektro-technische industrieën. Eén en ander besprekend met het flux de bouche van tientallen sprekers, die allen het loflied van de economische unie bezongen, zodat ten slotte een der collega's de opmerking maakte; dat hij eindelijk wel eens iemand wil^g ontmoeten* die tegen de Benelux was.

Inderdaad, naast alle verschil van inzicht

over de tirijze waarop zij tot stand gebracht en ontwikkeld moet worden, bestaat in brede kringen de overtuiging, dat het noodzakelijk is een eenheid tot stand te brengen om den economischen stormen, welke de wereld thans en in de toekomst teisteren, het hoofd te kunnen bieden. Het economisch huwelijk, waaraan de douane-overeenkomst als verloving voorafgaat, zal uiteraard van alle betrokken partijen offers, wellicht grote offers vergen, evenals dit bij de gezinsvorming noodzakelijk is. Het „dient elkander door de liefde” zal in de praktijk moeten worden gebracht, waarbij niet vergeten mag worden, dat de liefde niet van één kant kan komen.

Bereidheid tot offers.

De Nederlanders, Belgen en Luxemburgers zijn te goede zaken lieden om niet te trachten de offers voor zichzelf zo klein mogelijk te houden, doch hopelijk zal het commerciële instinct hen waarschuwen van de andere partij geen offers te verwachten, welke men niet bereid zou zijn zelf te brengen. Het is zaak, i alle partners zo krachtig mogelijk te maken, want juist in het zakenleven — en men moet de economische unie in de eerste plaats zakelijk bezien — is een krachtige, invloedrijke partner meer waard dan een bloedarmoedige, door vele offers verzwakke compagnon.

België is zoveel beter uit den oorlog gekomen dan Nederland, het werd eerder bevrijd, verleende vele deviezen opbrengende diensten aan de geallieerde legers en beschikte bovendien over een belangrijke deviezenbron door de belangen bij den Congo, welke tijdens den oorlog snel tot ontwikkeling was gekomen. Thans pulen de winkels in Brussel, Antwerpen, Kortrijk en Luik uit van allerlei voor de Noorderburen begeerlijke goederen, maar de gemiddelde arbeider kan ze niet kopen, evenmin als deze zich vroeger naar believen kon vergasten op allerlei luxelevensmiddelen en luxe-goederen. De voornaamste hinderpaal Voor een spoedige effectieve unie moet dan ook, zoals prof. P. Kuin in een toespraak tot de journalisten opmerkte, niet gezien worden in het verschil in loon- en prijsniveau, doch in het verschil in behoeften voorziening. Het openstellen van de grenzen zou onvermijdelijk een goederenstroom van België naar Nederland ten gevolge hebben, waardoor aan een verstoring van het labiele evenwicht der lonen en prijzen in Nederland niet te ontkomen zou zijn.

Werkverdeling der landen.

Een ander belangrijk punt, dat veel hoofdbreken zal kosten, is het probleem van de werkverdeling tussen de drie landen. De moeilijkheid daarbij is, dat de drie landen niet in alle opzichten complementair zijn. Nederland is niet uitsluitend een agrarisch land en België niet uitsluitend een industrieland. De betekenis der indus-

trie in alle drie landen is belangrijk, doch zij vullen elkaar niet op alle gebied aan. In ieder land heeft de industrie een zeker evenwicht gevonden en wanneer de drie landen in economisch opzicht worden samengevoegd, zal zij zich hebben aan te passen aan nieuwe concurrentievormen, een nieuw loon- en prijspeil en aan nieuwe afnemers. Het zal nodig zijn, dat de landen zich aan elkanders behoeften aanpassen.

De uitbreiding van sommige industrieën zal pioeten geschieden op basis van onderling overleg, evenals het geval zou zijn voor alle economische activiteit, welke anderen landen concurrentie aandoet. Er is reeds een lijst samengesteld van industrieën, die niet mogen worden uitgebreid zonder toestemming van de andere landen en op deze lijst komt o.a. de metallurgische industrie voor. Te dien aanzien redeneert men dan ook niet meer van nationaal standpunt maar van gemeenschappelijk standpunt. Dit betekent, aldus prof. Kuin, geen stilstand, integendeel, uitbreiding blijft noodzakelijk. Industrieën, die nog in ontwikkeling zijn, kunnen niet aan banden worden gelegd en de persoonlijke factoren mogen daarbij niet worden onderschat. Van het ondernemersinitiatief hangt het af welk aandeel elk der drie landen zich op nieuwe industriële gebieden zal verwerven.

Vestigingsvergunningen.

i Door verschillende sprekers tijdens de studiereis werd er op gewezen, dat het in Nederland mogelijk is de vestiging van nieuwe industrieën te controleren door het bedrijfsvergunningenbesluit. Noch in België, noch in Luxemburg is dit het geval en de vi'aag is daarom opgeworpen of het voor een juiste naleving van de controle voor de vestiging van nieuwe, of uitbreiding van bestaande industrieën niet noodzakelijk zou zijn ook in deze landen een vestigingsvergunning in te voeren.

Tijdens de studiereis is de politiek buiten beschouwing gebleven, behalve op den laatsten avond, toen de president van den Raad van Bestuur der Philipsfabrieken, ir. P. F. S. Otten, het nodig oordeelde om in het kader van een scherp aanval op het communisme, de spoedige invoering van de economische unie te bepleiten. Wel duidelijk was in de voorgaande dagen gebleken, dat Benelux niet gericht is tegen bepaalde mogelijkheden en uitsluitend beoogt de versteviging van de economische positie. Nu echter de politiek er bij gesleurd is, willen wij daar even op doorgaan, te meer omdat de invloed en betekenis voor het eerst' gebleken zijn in het internationale forum, op de grote conferenties te Genève en Parijs, waar als één grote mogendheid werd opgetreden. Door dit samengaan werd meer bereikt dan individueel het geval zou zijn geweest. Dit duidt er reeds op, dat achter de economische unie ook wel eens een politieke aaneensluiting kan opdoemen. Dit nu is iets waartegen in Nederland en in België sterke krachten zich zouden keren.

VOOR BELGIË EN NEDERLAND GING DE MOOISTE KANS VOORBIJ

Het wachten is op dollars RuUproef biedt goede vooruitzichten

Allen zijn het er over eens, dat het be- vrijdingsjaar inderdaad het tijdstip zou zijn geweest, waarop de kansen het grootst waren en dat ieder jaar uitstel betekent, dat er intussen weer nieuwe schotten tussen de landen worden: opgericht, die ook weer afgebroken moeten worden. Dubbel werk dus. Gevaarlijk daarenboven, omdat de volkeren intussen , weer uit elkaar groeien. Er is geen schone lei meer, waarmee men op het moment der bevrijding had gehoopt te kunnen beginnen.

Geen schone lei

Dat die schone lei er niet was, is niet de schuld van de drie landen, die willen samenwerken. De bevrijding kwam voor België en het grootste deel van Nederland niet op hetzelfde ogenblik, maar er lag bijna een jaar tussen. Toen België al weer herademde, was Nederland nog een volkomen leeggeroofd gebied. Het stond te kijken bij de troosteloze ruïnes van zijn welvaart. Nederland stond er veel slechter voor dan zijn Zuiderburen en de grenzen gingen dicht, omdat het niet anders mogelijk was.

En ook nu zijn de verschillen nog te groot Prof.- Kuin, die in zijn uiteenzetting voor de dagbladen wel de duidelijkste uiteenzetting heeft gegeven van de situatie, gaf ook van die verschillen een duidelijk beeld. De prijzenkwestie is belangrijk, zei hij, hoewel soms door het verschil tussen groot- en kleinhandelsprijzen in feite een geheel ander beeld bestaat dan men meent. Belgische prijzen zijn echter hoger en als de sluisen tussen de twee landen werden opengezet, zouden de Nederlandse prijzen

zich onmiddellijk optrekken tot 't peil van de Belgische.

De Nederlandse loon- en prijspolitiek zou worden verstoord. Aan een nieuwe loonstrijd zou Nederland niet ontkomen. Er zouden nieuwe uitgaven zijn voor verhoging van de pensioenen, Sociale onrust zou van een snelle prijsstijging in Nederland het gevolg zijn.

Voorname in deze kwestie' is eigenlijk het verschil in de goederenvoorraden in de beide landen. Het beetje, dat in Nederland aanwezig is, zou met grote snelheid naar België verdwijnen, omdat het goedkoper is. Dan zou - Nederland in België moeten gaan kopen en Nederland zou bij België zo diep in de schuld komen te zitten, dat het de vraag is, of een / van beide landen zich dit kan veroorloven.

Verlangende ogen

Daarom zijn de Nederlandse ogen wel met zeer groot verlangen gericht op de overzijde van de Oceaan. Als Nederland met Amerikaanse hulp wat beter in de goederen kwam te zitten, zou het grootste bezwaar tegen het openzetten der sluisen verdwenen zijn. Dan is er ook een redelijke kans, dat de prijzen in de beide landen niet omhoog gaan, maar dat zij zich zullen aanpassen aan het lagere Nederlandse peil, waarvan de kopers zullen kunnen profiteren. In het belang van de consument zal het ook zijn, als de productiekosten in de beide landen door onderling overleg, door informatie en door concurrentie zich niet optrekken tot het hoogste niveau, maar naar beneden gaan.

Afwachten doen de drie landen intussen niet. Op 1 Januari komt het gelijk« invoer-» recht tegenover derden; op 1 Januari van het volgend jaar naar alle waarschijnlijk- heid de afschaffing van de invoerrechten tussen de drie landen onderling. En dan, kort of hierna de volledige economische unie.

IN 'T KORT

Nw. Rotterdamse Courant

18 Oct.

Geschenkkendingen kolen uit de Ver. Staten

Washington, 17 October. Een regeling waarbij uit de Ver. Staten aan ontvangers in Nederland gedurende de aanstaande wintermaanden extra brandstoffen, welke buiten de distributie zullen vallen, kunnen worden toegezonden, zal hoogstwaarschijnlijk, naar ik verneem, binnenkort haar beslag krijgen. Het plan is uitgewerkt door de bekende organisatie „Care” (Cooperatieve for American remittances to Europe), die ook op het gebied van de pakket-zen- dingen zo nuttig en belangeloos werk heeft gedaan. Leveringen zullen geschieden in eenheden van drie mud, welke hier in de

Ver. Staten tegen tien dollar verkrijgbaar gesteld worden. Aan één adres zullen, niet meer dan vier eenheden, dus twaalf mud, kunnen worden gezonden. De begunstigde in Nederland ontvangt dan speciale bonnen, welke hij of zij bij eigen brandstofhandelaar kan inleveren, die dan gratis een overeenkomstige hoeveelheid brandstoffen, hetzij : anthraciet, eierkolen of briketten aan Huis moet afleveren. De af leveringskosten worden betaald door het Ned. Brandstof- fënbureau dat weer van „Care” de kosten vergoed krijgt. „Care” koopt de brandstoffen in de Ver. Staten die irti scheepszen- dingen naar -Nederland worden bijgepakt en aan het Brandstoffenbureau ter beschikking worden gesteld, terwijl „Care” nog een bepa- ald. bedrag bijbetaalt voor / de kosten van transport en aflevering.

Beul van Amersfoort in het huwelijk

VUGHT, 17 Oct. — Op de rol van huwelijksaankondigingen, aangeplakt aan het gemeentehuis van Vught, staat onder nummer 195 de aangifte van mejuffrouw Corrie Dekkers en Teun van Es, oud 29 jaar, van beroep monteur uit Den Haag. Ogenschijnlijk niets bijzonders, maar de bruidegom, momenteel gedetineerd in het kamp voor politieke delinquenten te Vught, is een van de beruchte figuren van het voormalige concentratiekamp Amersfoort. Voor dit huwelijk is speciale toestemming nodig van de officier van Justitie. Van Es heeft schriftelijk huwelijksaangifte gedaan op het Vughtse raadhuis.

Oorspronkelijk was Teun van Es in de oorlogsjaren illegaal werker. Hij raakte in de Duitse netten verstrikt en werd als gevangene op ergerlijke wijze mishandeld. Mogelijk onder dwang is hij omgedraaid. Later kreeg hij de vreselijke functie van kampbeul van Amersfoort. Over enkele weken zal een ambtenaar van de burgerlijke stand zich naar het kamp Vught begeven om de beul van Amersfoort in het huwelijkschuitje te zetten. Misschien komt Frans van Laar op de receptie . . .

Nw. Rotterdams© Courant

18 Oct.

Deelnemers aan het verzet en hun nagelaten betrekkingen

Op 29 September is de wet Buitengewoon pensioen >1940—1945 in werking getreden. In deze wet wordt vastgelegd wie, als deelnemers aan het verzet, of als hun weduwen, wezen, ouders, grootouders, schoonouders, kleinkinderen of pleegkinderen, van de mogelijkheden van pensioen, welke de wet biedt, kunnen genieten.

Wij vernemen thans over de uitwerking van deze wet het volgende: Voor 29 September 1948 moet bij de buitengewone ^pensioenraad — welke te 's-Gravenhage aan de Benoordenhoutseweg 46 is gevestigd — een aanvraag voor pensioen worden ingediend. Formulieren voor deze aanvraag zullen binnenkort beschikbaar zijn bij dat

bureau van de Stichting 1940—1945, dat gevestigd is in het district van de aanvrager. Deze districtsbureaux zullen desgewenst behulpzaam zijn bij het opstellen der aanvragen en bij het in orde brengen van de daarbij over te leggen bewijsstukken.

Tot deze bewijsstukken behoren o.m. een verklaring waaruit blijkt, dat de aanvrager, dan wel hij of zij, aan wiens of wier overlijden het recht op buitengewoon pensioen wordt ontleend, is geweest een deelnemer aan het verzet in de zin van genoemde wet en een verklaring, dat de aanvrager, noch de overledene zich tijdens de vijandelijke bezetting van het rijk in Europa, uit Nederlands nationaal oogpunt beschouwd, onwaardig heeft gedragen.

Nvv. Rott. Courant

14 Oct.

De Nederlandse kranten moeten groter worden.

Een onderzoek ingesteld naar de technische behoeften van tien door de oorlog verwoeste landen in Europa, waaronder Nederland en van China en de Philippijnen op het gebied van pers, radio en film heeft de commissie van de Unesco geleid tot de mening, dat voor een juiste nieuwsvoorziening de omvang van een krant ten minste acht bladzijden moet zijn, hierbij inbegrepen artikelen en advertenties. Vier bladzijden wordt voldoende geacht om in directe behoefte te voorzien. De commissie beveelt aan, dat uit beschikbaar komende fondsen een som van vijf miljoen dollar zal worden toegewezen voor het verkrijgen van papier-voorraden voor landen, waar aanvullende voorraden dringend noodzakelijk zijn, in het bijzonder Frankrijk, Nederland en China.

Wat de radio-uitrusting betreft heeft Nederland voor 10.000 dollar blanco grammofoonplaten nodig en voor de filmproductie een volledig uitgeruste studio en een laboratorium.

In Nederland, Noorwegen en Denemarken zijn reeds gelden beschikbaar voor opleiding van technici op filmgebied in het buitenland, doch men meent dat hulp nog mogelijk moet zijn op het gebied van de buitenlandse valuta, indien de Nederlandse regering deze niet voor de benodigde film- uitrusting kan verschaffen.

DE KOMINTERN UIT HAAR WINTERSLAAP ONTWAAKT

Alg. Handelsblad

11 Oct.

*

KomInform.

< Rondom de nieuwe Komintern (die thans Kominform genoemd wordt) is een felle internationale discussie ontstaan. De twee machtigste mogendheden ter wereld, Amerika en Rusland, proberen haar invloedssferen te consolideren. En beide beroepen zich daarbij op ideologische motieven. De

daarbij gebruikte woorden zijn dikwijls,! dezelfde. President Truman sprak in zijn/ nu als Truman-doctrine bekende redevoer ring van 12 Maart jl. van Amerikaanse hulp< aan „vrije volken* die hun vrije instellingen en hun nationale onafhankelijkheid^ willen handhaven tegen bewegingen, welke^ hun totalitaire regimens willen opleggen”... De verklaring der negen communistische* partijen van de Kominform gewaagt van

verdediging van de „nieuwe democratiën” en van de „nationale onafhankelijkheid”, de vrijheid en de soevereiniteit van haar landen, die zij bedreigd achten door het „imperialisme van Amerika en zelfs van het Labour Engeland (al heeft dit zich zo juist uit India teruggetrokken, terwijl het Palestina zo spoedig mogelijk wil verlaten). Beide „kampen” beschuldigen het' andere van pogingen tot knechting van machts- expansie, van imperialisme. De Kominform ziet het Marshall-plan slechts als een instrument van Amerikaanse machtspolitiek. Zij stelt daar nu de politieke mobilisatie der communistische partijen in Rusland, Oost-Europa plus Italië en Frankrijk tegenover. De kleinere West-Europese landen zijn niet met name genoetnd maar ook daar zullen de communistische partijen ongetwijfeld gehoorzaam meemarcheren. In Nederland heeft de communistische leider de heer P. de Groot, zich in De Waarheid reeds volledig met de Kominform vereenzelvigd. Hij en de zijnen zullen dus zeker het gehoorzaam instrument zijn in de nieuwe strategie, door Moskou gedicteerd. Zoals de N.S.B. indertijd het gehoorzame instrument was van Hitler en Himmler in het Derde Rijk.

Tussen Amerika en Rusland ligt het vrije West-Europa, dat zich tracht te herstellen van de gevolgen van den tweeden wereldoorlog. Het doorleeft een uiterst moeilijke economische schaarste-periode, die aan velen grote ontberingen oplegt. En het heeft in Parijs een plan opgesteld om met Amerikaanse financieel-economische hulp zijn eigen productieve krachten weer tot volle ontplooiing te kunnen brengen. Ineens zal dat evenwel niet gaan. En in die moeizame overgangperiode ziet het communisme nu een prachtige gelegenheid om in troebel water te vissen en zijn machtspositie te versterken.

Hieruit volgt dat het niet de wens van het internationale communisme kan zijn om aan het herstel van het Marshall-plan mede te werken. Integendeel. Een welvarend West-Europa zou geen voedingsbodem meer voor het communisme bieden. Dat herstel moet dus voorkomen worden. Vandaar dat Rusland en de satellietstaten zich onmiddellijk van het Marshall-plan hebben gedistancieerd, en dat een land als Tsjechoslowakije, dat aanvankelijk naar Parijs had willen gaan, door Moskou werd belet om aan dat voornemen gevolg te geven. De nieuwe Kominform zal nu moeten trachten om het West-Europese herstel zo veel mogelijk te belemmeren. De wapens daarvoor kunnen voorlopig worden gevonden in het scheppen van sociale onrust, in stakingen, in het stellen van onverwezenlijke sociaal-economische eisen, in het vertroebelen van de binnenlandse politieke verhoudingen in elk land afzonderlijk. Frankrijk en Italië zijn voor dit spel in de eerste plaats uitgezocht, omdat zij als West-Europese grote mogelijkheden met de grootste economische moeilijkheden de gunstigste kansen . schij

nen te bieden, en de vetste politieke kluifjes kunnen opleveren. Maar de rest zal zeker niet buiten schot blijven. De waarschuwing van de Kominform. is duidelijk genoeg. Men moge dankbaar zijn vóór de aankondiging. „Un homme averti en vaut deux”.

Dat in West-Europa nog steeds groepen aanwezig zijn, die ondanks de ervaring welke zij met het Hitlerisme hebben opgedaan, bereid gevonden worden om een regiem te verdedigen dat haar op precies dezelfde wijze zou knevelen en misbruiken als het nationaal-socialisme van het Derde Rijk, is een der ontstellendste raadselen van dezen tijd. Een ezel stoot zich niet tweemaal aan denzelfden steen, maar daarmee schijnt dit dier slechts zijn superioriteit boven sommige verblinde mensen te bewijzen. De Kominform-propaganda uit de verklaring der negen communistische partijen volgt precies dezelfde lijnen als de Goeb- beliaanse campagnes. Ook Hitler zou aan de West-Europese naties, verenigd in een Europa onder Duitse leiding, de ware vrijheid en de ware democratie brengen. Wij weten nu wat dat betekende. Nu herleeft dezelfde tekst op een andere melodie. En wederom scharen er zich groepen achter de nieuwe rattenvangers van Hameln.

West-Europa verkoopt zich aan Amerika, aldus ongeveer de teneur van de nieuwe Kominform-leer, en zij roept de communisten te wapen. Het zal niet de laatste zwenking zijn van het internationale communisme onder Moskou's leiding, dat steeds heeft blijkt gegeven van een vlot opportunisme, dat met en tegen Hitler-Duitsland heeft geageerd, voor en tegen volksfronten in landen waar dat nuttig leek, voor en tegen het nu plotseling weer zo hoog geprezen nationalisme in andere landen, al naar gelang die wel of niet meemarcheerden, voor of tegen de inmenging van de Verenigde Naties, al naar gelang het Indonesië betrof of den Balkan of de werkelijke controle op de atoomenergie of den opbouw van een competente internationale politiemacht.

Volkstrant

7 Oct.

Communistisch „voorlichtingsbureau” alarmeert wereldopinie

De oprichting van een^ nieuwe „Komintern” onder de naam van „Voorlichtingsbureau”, met Belgrado als zetel, heeft over de geheele wereld de aandacht getrokken. Het doel van deze internationale communistische organisatie is uiteengezet in een resolutie van communistische afgevaardigden van Tsjechoslowakije, Rusland, Frankrijk, Bulgarije, Zuid-Slavië, Hongarije, Roemenië, Polen en Italië, die eind September in Warschau hebben Vergaderd. Dat dóëi ia: leiding te geven aan de communistische partijen van alle landen, ten einde in een gemeenschappelijke actie het „Anglo-Ame- rikaanse wereldimperialisriie” tegen te gaan. In dezelfde resolutie wordt een aanval gericht tegen de socialistten, die er van wor-

den beschuldigd dit imperialisme een behulpzame hand te bieden.

Terecht vraagt men zich af, of de instelling van dit „Voorlichtingsbureau“¹ werkelijk de wedergeboorte is van de Komintern. Een woordvoerder van het Britse ministerie van Buitenlandse Zaken herinnerde in dit verband aan de uitlatingen van Igor Groezenko, een voormalig ambtenaar van de Russische ambassade in Ottawa, die tijdens het fameuze spionageproces over het uitlekken van atoomgeheimen in 1945, verklaarde:

„De officiële opheffing van de Komintern is wellicht de grootste grap, die de communisten de laatste jaren hebben uitgehaald. Alleen de naam werd uitgewist om de publieke opinie te sussen“.

De kern van de reacties in de wereld is:

MOSKOU: Volgens de correspondent van de „Daily Herald“ wordt de oprichting van het „Voorlichtingsbureau“ beschouwd als de belangrijkste politieke daad sinds de ontbinding van de Komintern.

WASHINGTON: In regeringskringen wordt de laatste communistische creatie een „politieke oorlogsverklaring aan de Verenigde Staten“ genoemd. Een woordvoerder van het ministerie van Buitenlandse Zaken zei, dat de Amerikaanse regering

reeds wist, dat „er iets werd voorbereid. Hij verklaarde, dat het ministerie de verdere ontwikkeling aandachtig zal gadeslaan. Vervracht wordt, dat het uitvoeren van het plan-Marshall thans met bekwame spoed ter hand zal worden genomen.

LONDEN: In Britse politieke kringen wordt de coördinatie van de communistische krachten beschouwd als een tegenzet voor het plan-Marshall. Aandacht wordt vooral gewijd aan de sleutelposities, die aan Frankrijk en Italië zijn toegewezen.

VATICANSTAD: De hoofdredacteur van de „Osservatore Romano“, graaf Dalla Torre, beschreef vandaag de nieuwe communistische organisatie als een „nieuw element, dat nog meer tweedracht in de wereld zal zaaien“.

LAKE SUCCESS: In kringen van de UNO toont men zich zeer bezorgd over de nieuwe ontwikkeling, die de kloof tussen Oost en West dreigt te verbreden. Een lid van de Braziliaanse delegatie zeide: „De wereld is teruggebracht op het punt, waarop zij zich in 1938 bevond“.

PARIJS: „Le Monde“, dat dikwijls de mening weergeeft van het ministerie van Buitenlandse Zaken, spreekt van een „aanslag op de UNO“. Algemeen wordt verwacht, dat de anti-communistische beweging van generaal de Gaulle, de R.P.F., haar positie aanzienlijk zal versterken. In een officiële verklaring constateert de Franse socialistische partij, dat de communistische partijen van de andere landen zich tot willige instrumenten laten maken in de strijd van Moskou tegen de Westerse democratieën. Zij beschouwt het „Voorlichtingsbureau“ als een bekentenis, dat „een conflict tussen Oost en West onoverkomelijk is“.

BERLIJN: De leiders van de onvrede communistische leiding staande S.E.D. zeggen nog geen officieel bericht te hebben ontvangen over de oprichting van het „Voorlichtingsbureau“. De communistische leiders in Stockholm, Oslo, Londen en Helsinki zeggen eveneens het nieuws uit de kranten te hebben vernomen. Zij onthielden zich van commentaar.

HELSINKI: Een socialistisch leider zei, dat de betrekkingen met de communisten geen veranderingen zouden ondergaan, omdat zij toch al „zeer koel“ waren.

De Tijd

10 Oct.

De Komintern

Uit zijn winterslaap ontwaakt.

De Rotterdammer

10 Oct.

AUSTRALISCHE OPPOSITIE WIL VERBOD DER COMMUNISTISCHE PARTIJ President Trjiman heeft op een persconferentie verklaard, dat hij zich volkomen achter de wvd. minister van Buitenlandse Zaken, Robert Lovett, schaaft, wat betreft diens veronderstelling, dat de nieuwe communistische organisatie in Europa zal trachten het economisch herstel van dit werelddeel te verhinderen. Hij herhaalde, dat zijn regering alles zal doen om de Europese landen te helpen gedurende de periode tot het begin van het programma voor tussentijdse hulp.

Intussen hebben ook de Duitse communisten te kennen gegeven, dat zij wensden deel te nemen aan de vierde „internationale”, indien dat wordt toegestaan door de militaire regeringen.

De Chileense regering heeft een aantal Joego-Slavische „diplomaten” uit het land gezet, omdat zij o.m. bemiddeling hadden verleend in een communistische agitatie, tengevolge waarvan een staking van

20.0 mijnwerkers was uitgebroken. De Australische oppositie heeft aan het parlement voorgesteld, de communistische partij te verbieden en de openbare diensten onmiddellijk te zuiveren.

De eerste reacties van het - Cominform (communistiche informatie-bureau) zijn o.m., de besprekingen, die thans plaatshebben tussen de Poolse en Tsjechische socialist en het besluit van de Roemeense socialist en om fusie-onderhandelingen met de communisten te beginnen.

Trouw

10 Oct.

Aan den vooravond van zijn vertrek uit New-York beschreef de Franse minister van Buitenlandse Zaken, Bidault, de vorming van de Cominform als „nog een blunder na zovele andere” en als „een hindernis op den weg naar samenwerking en ter regeling van den vrede”. Frankrijk ging er niet bijzonder trots op opgenomen te zijn in de rij van deze „volksdemocratieën”. Frankrijk zal niet uit Belgrado, maar uit Parijs bestuurd worden. De republiek is sterk genoeg om iedere eventuele bedreiging door middel van geweld te minachten.

In het blad „Borba”, het orgaan van de Joegoslavische communistische partij, is het eerste artikel verschenen, dat geïnspireerd is door het nieuwe centrale bureau van de communistische partijen, de „Ko-minform”. In dit artikel, dat ondertekend is door Milovan Djilas, die de conferentie der partijen in Polen bijwoonde, wordt verklaard, „dat het zonder de communisten onmogelijk is een succesvol verzet te organiseren tegen de oorlogsdrijvers van Wall-street”. Djilas ontkent, dat het nieuwe bureau een centrum zal zijn van het „internationale hoofdkwartier” in den strijd tegen het imperialisme. „Er bestaat slechts één gemeenschappelijk doel bij de communistische partijen”, aldus Djilas, „en dat is, dat zij leiding moeten geven aan alle progressieve krachten en eensgezind moeten optreden tegen alle oorlogsdrijvers.”

Trouw

8 Oct.

Leugen

Voor den oorlog namen de Russen in de wereld een geïsoleerde positie in. Wel is waar traden zij in de latere jaren vóór 1940 toe tot den Volkenbond, maar zij verdwenen daaruit ook weer, toen hun gedrag

— de oorlog, dien zij Finland aandeden — door den Volkenbond werd veroordeeld.

De ontwikkeling der gebeurtenissen na 1940 bracht de Russen, door de evenwijdige belangen, die zij bleken te hebben met de geallieerden, weer in wereldverband.

Men heeft daarvan gebruik willen maken om Rusland nu ook in het wereldrechts- verband, de Verenigde Naties, te trekken.

De Russen zelf werkten daaraan, met een bepaald doel, mee.

Wij zien het belang om een groot en machtig land als Rusland in de georganiseerde Statenwereld te betrekken, y.eer goed in. Het wordt nooit wat met den wereldvrede en de wereldrechtsorganisatie, als een zo groot deel der aarde zich afzijdig zou houden. De vrede is naar zijn aard, uni^ verseel.

Maar het heeft geen zin dingen te willen doen, die niet kunnen. En men dient vrede en recht niet, als deze gegrond zijn op woorden, die niet gemeend en dus leugens zijn.

De wereldrechtsorganisatie van na den oorlog, de vrede, die er nu is of zou moeten zijn, berusten naar de algemene uitspraak van alle volkeren die aan geallieerde zijde den oorlog meemaakten op democratie.

Alle hebben dan ook den mond vol van democratie. Van Amerika af, tot Rusland toe.

Alle hebben het Handvest der Verenigde Volkeren bezworen, dat sprak van de „hervestiging van het geloof in fundamentele mensenrechten, in de waardigheid en waarde van den menselijken persoon, in de gelijke rechten van mannen en vrouwen en van naties, groot en klein”.

Dat alles hebben alle volkeren bezworen van Amerika af tot Rusland toe.

Nu laten wij op het ogenblik daar dat wij tegen deze humanistische formulering van het Handvest, veel bezwaren zien.

Maar het erge is, dat Rusland, deze grondgedachte ondertekenende, daar hoegenaamd niets van meende. En even erg is, dat Rusland mede-ondertekenasLrs van het Handvest zeer goed wisten, dat Rusland daar niets van meende.

De Russen doen, evenals de rest van de wereld, niets liever dan over democratie spreken en op hun democratie pochen.

Maar iedereen weet en de Russen zelf het allerbeste, dat er bij hen hoegenaamd geen democratie bestaat en dat de Russische staatslieden van democratie ook in het geheel niets moeten hebben.

De Russische staat een democratie? Het is een autoritair regime, dat alleen en uitsluitend berust op de meest door-georga^- niseerde terreur van een geheime staatspolitie.

Fundamentele mensenrechten? In Rus- iland geldt maar één recht en dat is het récht van de staatsleiding, die alles en iedereen aan haar Macchiavellistische heerszucht onderwerpt.

Geloof in waardigheid en waarde van den menselijken persoon? In Rusland? In dat land is iedereen een slaaf. In dat land wordt iedereen, die persoonlijkheid vertoont, ge-

trapt of geboeid. Daar wordt geen eigen mening geduld. Daar moet men napraten en prijzen, wat de leiding dicteert, op straffe van concentratiekamp en dwangarbeid.

Rusland is het land, waar miljoenen kreunen onder het meedogenloos geweld van een aan alle recht en moraal ontgroeide fceerserskliek.

Rusland een land, dat de gelijkheid van grote en kleine naties erkent ?-Vraag liet aan Hongarije en Roemenië, wat dat gelijke recht betekent.

Wij behoeven het niet te vragen. Iedereen kent de waarheid.

Het gemeenschappelijk bezworen Handvest, de Verenigde Volkeren, berust niet op illusie, het berust op een aperte leugen, die men over en weer als waarheid accepteert.

Daaruit vloeit de ellende voort, die wij thanB in het internationale verkeer bleven.

Dit internationale verkeer berust op leugen. En men weet dat. Daarom loopt elke discussie verkeerd. Daarom kunnen normen, die er zijn, niet worden toegepast. Daarom kan het werk der Verenigde Naties, zolang dit leugenspel voortduurt, nimmer iets goeds opleveren.

Want leugen ia zonde.

En de zonde, voleindigd zijnde, baart den dood.

Alg. Handelsblad

13 Oct.

De talrijke gezichten van de Communistische Internationale

In de commentaren op de oprichting van de nieuwe Kominform, het z.g. „informatie bureau” van een aantal communistische partijen van Rusland, de satellietstaten, Italië en Frankrijk, is vrijwel overal een parallel getrokken met de oude Komintern, de vroegere Communistische Internationale, al zijn dan ook om bepaalde redenen de communistische partijen van de overige West-Europese landen en zelfs van Griekenland er voorlopig niet rechtstreeks ingehaald. De toekomst zal leren of de parallel ook verder zal opgaan. In dat verband is het van belang om de ontwikkeling van de Komintern nog eens in herinnering te brengen.

Nadat in 1917 door de Duitsers de vrede van Brest Litovsk aan Sowjet-Rusland was opgelegd, distancierden de Bolsjewisten, zich van de vroegere bondgenoten Engeland en Frankrijk en van den geassocieerden medestrijder Amerika. Wfj zien dat nu wederom onder andere omstandigheden. Na Duitslands nederlaag in 1918 tegen deze zelfde geallieerden, die het Sowjet-regiem onwelgezind waren, kwam als vanzelf een toenadering tussen Rusland en de republiek van Weimar tot stand. Het verdrag van Rapallo (1922) was er de bevestiging van, De Internationale ageerde fel tegen het Verdrag van Versailles, Duitse herbe

wapening werd voorgestaan. het Duits? nationalisme heette „anii-in^per.äl!^ti;rh’ en zelfs tot het fascistische Italië werd toenadering gezocht. Italianen, die de fascistische gevangenen waren ontvlucht werden bij een beleefdheidsbezoek van een fascistisch Italiaans luchteskader aan Odessa, toen zij daartegen wilden demonstreren, door de Russische politie teruggedreven Door de pro-Du.itse politiek der Russen werd de Communistische partij in Duitsland dan ook zeer sterk gesteund.

In Frankrijk en Engeland werd onderwijs door de Internationale een revoluionnaire propaganda gevoerd, die anti-nationaal en anti-militaristisch was. De Volkenbond heette een „imperialistische organisatie tot handhaving van Frans-Britse overheersing”. Toen Hitler in 1933, om het Westen rustig te houden, duidelijk maakte, dat hij slechts expansie naar het Oosten wilde, moest het roer van de De derde Internationale 180 graden worden omgegooid. De communistische partijen in Frankrijk en Engeland moesten van anti-nationaal, nationaal; van anti-militaristisch, voorstanders van bewapening; van anti-„imperialistisch”, democratisch worden. Rusland zocht toenadering tot Frankrijk en Engeland, die werden bedreigd door het „imperialistische” Duitsland. Wat vóór ’33 verraad was geweest, gebeurde nu: communistische partijen vormden een eenheidsfront met socialisten. Een groot anti-fascistisch front leek te ontstaan. Zelfs van den „imperialistischen” Volkenbond was Rusland Ud geworden.

Het is niet alleen de Russische hoop geweest om het eventuele oorlogstoneel van eigen grond naar het Westen te verplaatsen, doch ook het streven van conservatieve kringen in het Westen om Hitler als communisten-temmer en Duitsland als bolwerk tegen Rusland te gebruiken, het ac- coörd van München, waarbij Tsjecho-slowa- kije werd opgeofferd, en anderzijds de bereidheid van Hitler om een deel van Polen en andere gebieden aan Rusland op te offeren, teneinde zijn handen vrij te krijgen voor de oorlog in het Westen, die geleid hebben tot het accoord Ribbentrop—Molo- tov in 1939.

De communistische Internationale moest weer trouw meezwenken en zij hervatte haar propaganda van vóór 1933, wat in Frankrijk aan de vooravond van de oorlog tot de grootste verwarring leidde. De leider der Franse communisten, Thorez, deserteerde tijdens de winter ’39—’40 naar Moskou. De laatste zwenking kwam, toen Hitler ook deze bondgenoot verraadde, zich tegen Rusland keerde en de communistische partijen weer de gelegenheid gaf „nationaal”, anti-fascistisch en pro-„democratisch” te worden. Als hoogste „daad van vriendschap” werde toen z.g. de Komintern in 1943 opgeheven, Rusland werd lid van de Ver. Naties en de cirkel sloot zich, toen na deze oorlog de communistische propa-

granda tegen de westelijke landen, vóór de Duitse eenheid en tegen de reparatie-verdering van Frankrijk en Engeland (Duits- communistisch partijcongres 1947), weer begon en dit alles thans wellicht door deze nieuwe „coördinatie” een formeler vorm gaat vinden.

Het offensief, dat door Rusland sinds het einde van de oorlog in Europa en daar buiten is gevoerd, was groots opgezet en in vele gevallen effectief. In de Ver. Naties waren het weliswaar niet alleen, de Russen die het machtige wapen van het veto hadden gesmeed, maar wél voornamelijk de Russen, die het .keer op keer hanteerden, zodat deze Verenigde Naties, zolang het veto blijft bestaan, als politiek instrument om de vrede te handhaven practisch van dag tot dag, in waarde verminderen en een instrument worden om Rugland in eigen zaken veilig te stellen, maar de Russische Invloed overal elders te bevorderen.

Dichter bij huis bleven de bevrijde gebieden, voorzover zij vielen binnen het kader van de oude tsaristische aspiraties, die bij het accord Ribbentrop—Molotov als prijs waren bedongen, óf bezet óf „vrij” onder zodanige omstandigheden, dat met verras- ringen hunnerzijds door de Russen niet meer hoefde te worden gerekend. Daarbuiten bouwde Stalin een brede strook: invloedssfeer, waar de minoriteit der pro- Russische partijen óf door manoeuvreren

óf door bruut geweld de macht in handen wist te krijgen.

Doch het Russische streven ontmoet, opdringend naar het Westen, steeds meer verzet. In Italië en Frankrijk, waar de communisten door voortdurende stakingen uit de regeringscoalitie zich terug trékken om even later weer met veel ophef deelneming aan de regering te eisen, een chaos-politiek volgen, heeft dit een versterking van het anti-com- munistisch front tengevolge. De Gasperi verwierf onlangs een viervoudige overwinning toen de door de linkse oppositie iiige- A dien de moties van wantrouwen. w werden verworpen. In Frankrijk wint de Gaulle veld. En Amerika is, getuige de TTuman- leer, hervormd tot het MarshaJl-plan dat de deur van Oost-Europa open houdt, zeer nadrukkelijk wakker worden.

Zo staan in dit spel van actie en reactie thans twee grote machten tegenover elkaar, Moskou en Washington. De Russen bouwen hun politieke strategie op de verwachting dat Amerika weldra in de greep zal komen van een economische crisis, die behalve hun eigen positie ook hun macht in West- Europa zal verzwakken. Voor West-Euro- pa, dat van niemand de speelbal wil zijn, ligt de taak om door snellen en verstandigen herbouw van zijn welvaart te bewijzen dat het den weg van samenwerking wil gaan met allen die het willen eerbiedigen in zijn fundamentele vrijheden. Die voorwaarde is primair en absoluut.

11 October 1947

De Groene A'damnaer

»NIKS NIEUWS, ZO'N KOM INTERN". 17 Oct. De

De Volkskrant

Volkskrant

21 Oct.

EEN „VRIJ DUITSE LEGER” STAAT INRUSLAND

New York. 16 Oct. (Daily Tel.). — In Rusland is een „Vrij Duits Leger”⁵ gevormd met een sterkte van minstens 100.000 man. Het staat onder bevel van generaal van Paulus en generaal-majoor, von Seydlitz. Dit bericht werd vandaag gepubliceerd in een rapport, dat gebaseerd is op gegevens uit officiële Amerikaanse bronnen. De Duitsers zouden voornamelijk manschappen zijn van het voormalige Zesde Leger, dat zich onder leiding van von Paulus na de slag bij Stalingrad overgaf. De soldaten dragen Russische uniformen, doch staan onder Duitse officieren. Aan iedere eenheid is echter een Russische politieke commissaris toegevoegd.

MASSALE NACHTELIJKE VLUCHT UIT RUSSISCHE ZONE

Lübeck, 20 Oct. (Daily Tel.)—Elke nacht stromen 1500 vluchtelingen uit de Russische zone het gebied van Lübeck (Britse zone) binnen. Een groot deel van deze illegale immigranten sluipt binnen door het uitgestrekte bos tussen Lübeck, Ratzenburg en Mölln. De Britse grenscontrôle, die dag en nacht op haar post is, staat machteloos tegenover deze massale infiltratie.

Als gevolg van deze toestand zijn de woningtoestanden in en rond Lübeck onbe- beschrijfelijk geworden. In elke kamer van elk bewoonbaar huis slapen vier èt vijf Duitsers. Het is onmogelijk de nieuw aan- gekomenen in kampen onder te brengen,

daar deze in beslag zijn genomen door de Joden van de Exodus. Niet alle vluchtelingen slagen er echter in, de Britse zone levend te bereiken. Gemiddeld drie van deze mensdn worden elke week door rondzwervende bandieten vermoord. Zij geven zichzelf uit voor gidseï en vermoorden en beroven hun slachtoffers.

Behalve door de bossen, waar de Duitse politie onvoldoende toezicht uitoefent, komen de vluchtelingen binnen over de talrijke meertjes in het grensgebied. Per roeiboot worden zij, tegen betaling van een buitensporige prijs naar de overkant ge

bracht. Verwacht wordt, dat deze winter, ; indien de meren bevroren zijn, een ont- - zaglijke stroom vluchtelingen te voet de • overtocht zal wagen.

Een andere vorm van clandestiene im- : • migratie heeft zich in de Bocht van Ltibeck ontwikkeld, waar ontheemden uit Oost- - Europa, ha hun vlucht door de Sovjet-zone, v trachten Scandinavië te bereiken. Zij be- - talen Duitse schippers ruim 600 gulden ,i. voor de overtocht. Een Britse patrouille- - boot hield dezer dagen een vaartuigje aan, , dat 15 Letten aan boord had, met bestem- > • ming Zweden.

j.

FRANKRIJK EN HET SAARGEBIED

De Maasbode

10 Oct.

Frankrijk en het SaargleMed

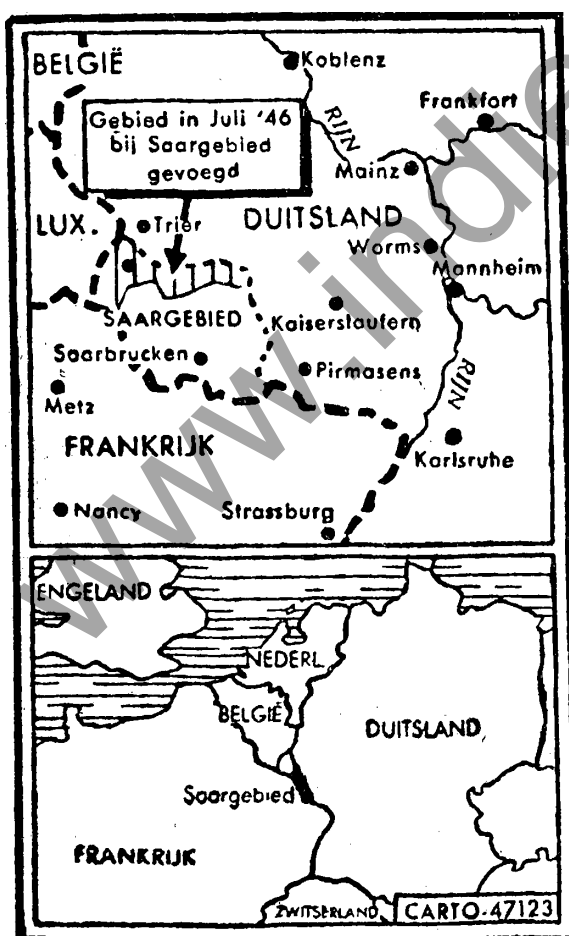
In de bewogenheid van het vuurwerk van Belgrado, dat nog wel enige tijd de meest intense aandacht zal . op eisen, is een andere belangrijke gebeurtenis, welke waarschijnlijk duurzamer de Europese structuur zal beheersen en wellicht over een aantal jaren een dominerende factor in de Europese politiek zal worden, bijna onopgemerkt voorbijgegaan: we bedoelen de volksstemming in het Saargebied.

We gebruiken de term volksstemming hier overdrachtelijk, want een echt ple- blisciet in de traditionele betekenis van het

woord was zij niet. Alleen had hetgeen zich Zondag in het Saargebied heeft afgēspeeld, voorlopig dezelfde gevolgen als een echt plebisciet, d.w.z. na deze Zondag is het; Saargebied economisch, diplomatiek en in zekere zin ook militair bij Frankrijk inge- lijfd; politiek is dit niet het geval, maar in volle werkelijkheid verandert dit aan het wezen der zaak niet bijzonder veel.

Deze „volksstemming” was ten slotte de verkiezing van vijftig leden voor de constituerende vergadering van het Saargebied. De uitverkorenen zullen nu het grondwet-ontwerp moeten goedkeuren of verwerpen, hetwelk geredigeerd is door een', commissie van twintig, welke door het Franse bestuur was samengesteld op grond van de uitslagen der gemeenteraadsverkiezingen. Maar die grondwet is nu eenmaal zo geformuleerd, dat daarin de bovenvermelde aanhechting bij Frankrijk zonder enige aarzeling besloten ligt. Zo krijgt het Saargebied geen staatshoofd: dit is onmogelijk, wijl het niet autonoom is; het heeft echter een Franse hoge commissaris met zeer uitgebreide volmachten, die praktisch als staatshoofd fungeert.

Van verschillende zijden is de vraag gesteld, of aldus niet vooruitgelopen wordt op het internationaal statuut van het Saargebied, dat toch door de a.s. Londense ministersconferentie moet worden vastgesteld. Neen, antwoordt de Parijse „Monde”, want artikel 1 van de grondwet bepaalt, dat de Saarlandse bevolking de economische aansluiting bij Frankrijk aanvaardt, evenals de opneming in het Franse tolsysteem en zijn'onafhankelijkheid van Duitsland. „Het is niet duidelijk, wat de Vier aan dit statuut zouden kunnen wijzigen zonder de grondwet buiten werking te stellen. De Franse regering zal zich kunnen beroepen op de stemming van de Saarlandse bevolking om de ratificatie van de aansluiting' a&n zijn bondgenoten te vragen”. Overigens staat men reeds voor een praktisch voldongen feit, aangezien sinds December 1946 een douane-cordon de Saar van Duitsland scheidt; de spoorwegen, posten, verkeersmiddelen en openbare diensten van de Duitse organisatie zijn losgemaakt; en in Juni jl. een Saarmark ter vervanging van de Reichsmark is ingevoerd. De gehele economie van het Saarland is derhalve

reeds exclusief op Frankrijk georiënteerd. En zal het nog sterker worden, als zoals te verwachten valt. binnenkort de Franse franc als enig wettig betaalmiddel zal worden opgelegd.

De uitslag der Zondag gehouden verkle- : zingen nu is, dat van de 50 beschikbare zetels de Christelijke Volkspartij (de katholieke) er 28 kreeg, een absolute meerderheid derhalve, de socialistische partij 17, de democratische partij 3 en de communistische partij 2. Daar de drie eerstgenoemde partijen voorstanders van het grond-ont- werp zijn, valt er niet aan te twijfelen, dat ' de constituanten het met overweldigende x i meerderheid zal aanvaarden. Waarmede Frankrijk een sinds 1918 constantelijk na- : gestreefd doel zal hebben bereikt.

Duurzaam? Dat is een waarlijk benauwend probleem. Een Frans blad merkt op, ; dat Frankrijk zich momenteel, ten gevolge van de uitzichtloze ellende in Duitsland, in ; gunstige omstandigheden tegenover de Saarlanders bevindt. „Er wordt ons een j prachtige gelegenheid geboden om onze * aantrekkingskracht op een van afkomst ' vreemde bevolking te tonen. Maar we kun- nen ons niet ontveinen, dat die aantrekkingskracht te sterker zal zijn, naarmate de Franse politiek en economie samenhan- gender, stabiel en doelbewuster zullen : zijn.”

Juist daaraan ontbreekt echter tot dus- i verre wel het een en ander. En de Fransen zijn zich wel bewust, dat de Saarlanders Duitsers, zij het ook uit het Westen zijn. Zij kunnen evenmin vergeten, dat in 1935, en wel onder straffe Internationale contrö-

le, negentig procent der Saarlanders, die toch vijftien jaar onder Frans bewind hadden gestaan, zich voor terugkeer naar het; Duitse Rijk, toen het beruchte Derde Rijk, dat de katholieken weinig aantrekkelijks te bieden had, uitsprak: heim ins Reich.

Men heeft de indruk, dat de Fransen door de ervaring wijs geworden, im hun een nieuwe kans wordt geboden, uitermate gereserveerd en voorzichtig zullen voort- schrijden. Want zij beseffen, dat de Duitse Saarlanders ook nu niet voor Frankrijk hebben gekozen, maar voor een betere lë- vensmiddelenvoorziening en wat uitzicht op de toekomst. Zouden de rollen zich echter ooit omkeren — wat ten slotte na verloop van tijd niet ondenkbaar is dan zal het Duitse hart der Saarlanders wèer Duits gaan kloppen. En zóu een nieuwe „heim ins Reich”-beweging de Fransen heel wat zorgen, en erger, kunnen baren.

Nw. Rotterdamse Courant

22 Oct.

Verschuiving naar rechts bij de Noorse raadsverkiezingen

Bij de gemeenteraadsverkiezingen, die Zondag j.l. in Noorwegen zijn gehouden, is een kleine verschuiving naar rechts opgetreden. Volgens nog onvolledige uit- slagen hebben de socialisten 1807 zetels veroverd (vorige maal in dezelfde gemeenten 1868), de conservatieven 374 (242), boerenpartij 410 (294), liberalen 505 (406), gecombineerde rechtse lijst 500 (512), chr. volkspartij 296 (75), communisten 274 (337).

BUITENLANDSE PERS

VER. STATEN

THE MARSHALL PROGRAM

The New York Times

28 Sept

Europe produced a four-year plan to lift itself, with American help, out of its desperate situation. The plan bears the prosaic title, „Committee of European Cooperation General Report.” It was signed In Paris by representatives of sixteen nations. It was Europe's answer—at least western Europe's answer—to United States Secretary of State George C. Marshall's statement last June 5 that Europe must plan to help itself to merit further American aid.

Thus Europe had met Mr. Marshall's condition. The question now before the United States is. What will the answer to Europe be?

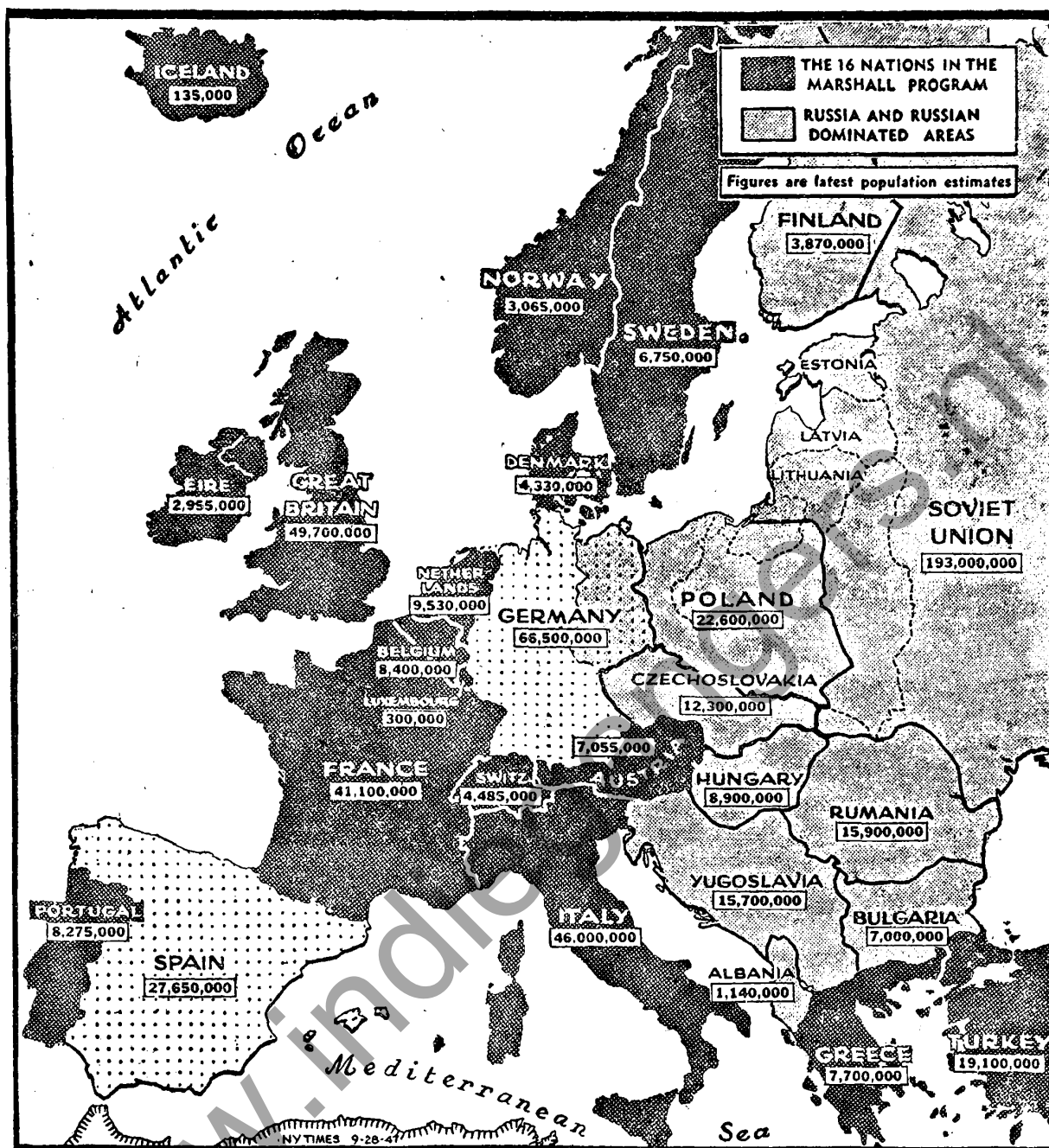
There is the issue of America's willingness and ability to pay. /There is the issue of the effect of large foreign shipments on. the nation's economy—particularly on already high prices. There is the issue of tax reduction, to which the Republican party

already is pledged. All these issues are important in the 1948 Presidential elections* only a little over a year away.

Thus Europe's problems and America's problems are closely interlocked.

For twelve weeks representatives of the sixteen nations have labored in Paris' Grand Palais to draft their program; They had first met on July 3. There were speeches by high diplomats. Then the diplomats left; hundreds of experts and technicians took over. They assembled statistics On every phase of Europe's economy. They studied, worked, planned. There was a great urgency about their task.

The massive material was assembled for publication. Two Britons, Dennis Marris, of the British delegation, and Isaiah Berlin, professor in philosophy in New College, Oxford, and a Frenchman, Jean Monnet, author of the Monnet plan for France, put the material into final shape. The final report—in the two official languages of the conference, English and French—was completed. Copies were flown to Washington.

The report contains besides the 25,000- word general report several large volumes of appendices which are the raw materials with which the experts worked.

Together all this material adds up to what is probably the most ambitious attempt at large-scale international planning in history. It recognizes that Europe has arrived at a new and unexplored stage in its economic development—a stage in which it must plan as a unit.

The Major Points

These are the principal elements in the program :

- (1) A productive effort unparalleled in Europe's history.
- (2) Drastic programs to curtail inflation and put Europe's monetary system on a firm basis.

(3) A cooperative effort to reduce trade barriers and to form, eventually, a European customs union.

(4) Large but diminishing American aid for four years, to tide Europe over until she can pay her own way.

The report contains a preamble and eight chapters. What follows is a summary of it. (The material in quotation marks is reprinted directly; the rest is paraphrased).

Preamble :

„In presenting this report in response to Mr. Marshall's suggestion, the participating countries believe that the program of concerted action which it set forth, marks the advent of a new stage of European economic cooperation. Through the achievement of this program, by their own efforts and

with such support as the United States may feel it proper to supply, the participating' countries can march forward toward the attainment of that essential economic well-being which is the best assurance of peace and happiness."

I—Historical introduction

The sixteen participating nations, together with western Germany, formed an important segment of the world economic structure before the war. The total population of the combined area was 270,000,000 ~about double that of the United States.

The war of 1939-45 shattered its economy. Much of Europe's production capacity was destroyed, resources were sapped. „The devastated countries had to start again alnao^t from the beginning."

^ Nevertheless recovery at first was rapid. „Eighte^h months after the end of fighting in Europe, industry and transport were moving vigorously and the work of reconstruction was getting under way."

But in the first nine months of 1947 the improvement was not maintained. crisis precipitated by the severe winter of 1946- 47 and the drought that follwed. The full extent of the dislocation caused by the war was driven home. World prices mounted; the nations of Europe depleted their dollars; they could no longer buy the goods vitally needed from the United States to sustain life.

II—The European recovery program

This chapter is a statement of the broad objectives of the Paris program. It pledges the participating nations to a four-year program of economic mobilization „similar in general scale to that achieved by the United States in the mobilization years 1940 of 1944." The program is based on four main points:

Fir^t: Larg«?-scale production effort by each of the participating countries.

Second: Establishment of internal financial stability in Western Europe.

Third: Development of a large degree of economic cooperation by joint planning and by redviction of tariff barriers.

Fourth: A solution to the problem of American dollar deficits.

„By these means and provided the necessary supplies can be obtained from overseas, European recovery can be achieved."

III—The production effort

This chapter deals with the objectives Of the cooperation program and the steps the participating nations are determined to take to achieve them. It sets the sights high. This is the program:

„(1) Restoration of pre-war bread grain and other cereal production, with large increases above pre-war in sugar and potatoes, some increases in oils and fats, and as fast an expansion in livestock products is supplies of feeding stuffs will allow.

„(2) Increase of coal output to 584.0. 000 tons, i.e., 145,000,000 tons above the 1947 level (an increase of one-third) and 30,000,000 tons above the 1938 level.

„(3) Expansion of electricity watt hours, or 40 per cent above 1947 and a growth of generating capacity by over 25,000,000 kilowatts, or two-thirds above pre-wir.

„(4) Development of oil-refining capacity in terms of crude oil throughout by 70.0. 000 tons to two and a half times the pre-war level.

„(5) Increase of crude oil production by 80 per cent above 1947 to a level of 55.0. 000 tons, or 10,000,000 tons (20 per. cent) above 1938.

„(6) Expansion of inland transport facilities to carry a 25 per cent greater load in 1951 than in 1938.

„ (7) Restoration of pre-war merchant fleets of the participating countries by 1951.

„(8) Supply from European production of most of the capital equipment needed for these expansions."

IV— Internal economic financial and , monetary stability

This chapter deals with the widespread inflation in western Europe and pledges the participants to drastic steps to restore monetary order.

To arrest the inflation the participating governments pledge themselves to a spartan program. They agree to begin immediately to balance their budget; to institute and maintain controls to halt the wage- price spiral. In the longer view they pledged. themselves, through outside aid estimated at \$3 billion, to make their cur- runcies freely convertible into other currencies.

V—Economic cooperation

This chapter deals with the need for continuing cooperation if the objective of the conference is to be attained. Fundamental in the program is the requirement that-i the participating nations must fuse their economies so as to reduce their heeds from other countries and continents. To accomplish this aim several steps are agreed upon.

First, the nations agree to abolish export and import restrictions as soon as possible.

Second, they agree to a multi-lateral lowering of tariffs.

Third, they agreed to work toward the formation of a European customs union in which goods would move freely from state to state without tariffs or other restrictions—much as goods move between the states of the U.S.

VI— The import requirements

This chapter is a survey of the imports the conference nations will need from the rest of the world, and particularly from the American continent, to carry out the

program. Over the whole 1948-51 period, imports from the Americas will be greatly in excess of pre-war. Nevertheless, they will diminish gradually as Western Europe's own production increases and as more normal trade is resumed with the rest of the world.

The needs from the United States in terms of goods will be \$20.4 billion over the period; the needs from the rest of the Americas \$14.8 billion.

Nevertheless, all imports—and particularly those from the United States—are pared to the minimum. For example, in the final year of the program, per capita food consumption in Western Europe will still be below pre-war levels as the following table shows:

(In Kilograms Per Year)			
	Pre-war, 47-48.		50-51.
Bread grains	192	159	179
Potatoes	236	228	243
Sugar	27.4	20	25.2
Meat	52.9	30	37.6
Fats	24.1	17	22.6

„The hard fact of this report is, that there is not enough food in the world to give Europe as much as it had in pre-war.”

VII— The problem of payments

This chapter deals with the crux of the problem: How is Europe to pay for her imports in the four years while her productive efficiency is being raised? In other words, where will she get the dollars?

The report does not estimate the amount of dollars western Europe will need if United States credits. But it does specify what the probable deficit will be, how much of it can be met by means other than United States Government credits; and finally, the hard core of the deficit that will remain.

The net deficit—\$22.4 billion—for the four-year period does not represent the credit needed from the United States Government. Of this deficit \$15.8 billion will be in dealings with the U.S., \$5.9 billion in dealings with the rest of the American continent. But since the U.S. is the sole source of dollars, the \$22.4 billion must come from the U.S. The report estimates that \$3.13 billion can be financed through the International Bank—which was set up to finance capital expenditures.

But even if it is taken into account, the net deficit would remain \$19.3 billion. This is the bedrock figure. Although the report does not say so in so many words, the report indicates clearly that it is the amount of United States credit western Europe needs.

VIII— Conclusions

„One country after another is already being forced by lack of dollars to cut down vital imports of food and raw materials, from the American continent. If nothing is done a catastrophe will develop. If too little is done and it is done too late it will be impossible to provide the momentum needed to get the program under way.”

ENGELAND

THE YELLOW RIVER

The Times (London)

20 Sept

China has now seen two years of „peace” since the surrender of the Japanese. During this time Unrra have operated their programme of rehabilitation and are now moving out. But the problem of bringing China back even to the precarious economy which preceded the war is greater than Unrra has been able to solve, and it has been complicated by the intensification of the sporadic civil war between the Chinese Nationalist Party under Generalissimo Chiang Kai-shek and the agrarian Communists, who for the last 20 years have been in opposition. An attempt is here made to follow the problems of rehabilitation as they affected one single Unrra programme in China, the diversion of the Yellow River.

Nine years ago the waters of the Yellow River suddenly swept southward into the rich lands of Eastern Honan. This diversion was ordered by the Chinese Army High Command, and it proved effective for several years in barring the Japanese advance through Northern China by a vast flood area extending for thousands of square miles across the province. In

this region the river's first catastrophic onslaught was followed annually by floods and a shifting of the river bed. Throughout the flood area the ruins of cities sank deeper beneath the mud left behind by the waters. Arable land was overlaid by a fine silt which, as it dried, began to turn to desert.

Meanwhile in Northern Honan, Hopei and Shantung provinces the old bed of the river, now dried up, was settled by settlers. In a few years the whole area was studded with villages whose inhabitants had no expectation of seeing the river, now dried up, begin to flow. The vast expanse of Honan and Anhwei laid waste by the Yellow River flood waters presented a great challenge; and an unrivalled opportunity for the organization of a rehabilitation scheme. The key to these possibilities lay in the hands of the engineers. Everything depended on how and where the breach could be linked with the equally important work of repairing the old channel down which the

diverted waters would flow. At the end of 1945 China Unrra sent its first investigator to see whether the „Gap“ could be closed and the river diverted down its old course. In March, 1946, a joint team of Unrra and the Chinese Government Yellow River Commission began to work at the „Gap.“

Closing the „Gap“

£ It was estimated by the Unrra consultant engineer that the „Gap“ could be sealed »within three months. It was not completed in this time. This was because, as the chairman of the Yellow River Commission stated, his Government had told him to do the job by 1947, not by 1946. When the writer heard these statements made at a private meeting in Chengchow in April, 1946, the inference was that the Nationalist Government took a more realistic view of its own efficiency and was therefore making a more cautious estimate of the time needed for this immense undertaking. Events since then reveal that behind plausible reasoning there lay a political motive.

Through most of 1946 the presence of the American cease-fire teams and the progress of the peace negotiations between Kuomintang and Communist parties had a dampening effect upon the fires of civil war. Both parties appeared to be regrouping their forces. The Nationalists were evidently not ready to undertake major offensive action. The Communists were able to prosecute a large-scale offensive in August and September which was aimed at Kaifeng and at the headquarters of the Yellow River Commission at the „Gap.“ At the time of the Communist offensive work was still continuing at the „Gap,“ but the Nationalist military commander intimated to the engineering staff that if the breach were repaired he would have to blow it up again since the river formed the only defensive barrier against the Communists. By 1947 the Communist offensive force had spent itself, and the Nationalists had built up a strong offensive concentration along the Lunghai Railway line between HCaifeng and Hsuchwo. Their attitude towards the diversion of the Yellow River was now changed. They no longer had need of it as a defensive barrier. Instead they needed it back on its old course as a means of disrupting Communist communications. The river was thus allowed to sweep across into Shantung, cutting through the Communist lines of communication at a moment as strategically apt as the first diversion which halted the Japanese.

The certainty that the floods would overwhelm the old dyke defences unless they were quickly strengthened had been an urgent concern in the minds of everyone. During the first part of 1946 the Marshall talks and the American cease-fire teams continued to provide the basis for a pos

sible rapprochement between the two sides in the civil war. It was agreed that before a diversion at the „Gap“ could be made it was essential that the old dykes in Communist territory should be repaired and strengthened. The money, material, and tools with which 30-5 miles of dykes were to be repaired were to come from Unrra. These supplies were to come through the National Government Relief Administration, as had the supplies in use at the „Gap“ itself. The Communist Yellow River Commission, given the means, were to be responsible for the execution of the work. For 12 months they waited, urged, insisted that they be given these supplies. Meanwhile work proceeded slowly and with increasing menace.

At length, within one month only of the closure of the „Gap“ the first instalment of the money promised was released by the Nationalist Government. A safe courier duct was issued by it to an Unrra team who volunteered to convoy it into Communist territory. „Convoy“ is a fit description, for the money was issued in notes of small denomination which required 12 trucks. These trucks provided an easily located target for the National Government planes which strafed and bombed the convoy as soon as it crossed the lines. A small group, which included the writer, accompanied a second convoy carrying more money, again in small denominations, plus the first consignment of dyke repair tools and materials. This was in April, after the river had already begun to flow down the new (pre-1938) bed.

I The communist attitude

The convoy crossed an area of no-man's land well inland from the river and delivered its cargoes. It then worked back towards the dykes. During this period it was unmolested, but later its leaders were told by the Communist authorities that Nationalists were strafing the civilian labourers at work on the repair of the Communist dykes. This was verified by members of the convoy when their own clearly marked neutral vehicles were fired upon as soon as they mounted the dykes and came into view. Since then there have been more Nationalist assurances that they would respect the neutrality of relief convoys. Assurances were also given that no harm would be done to workers undertaking the Unrra-approved repair of the dykes. These assurances have not been honoured. Sporadic strafing both of Unrra vehicles and of dyke workers has continued. Unrra has now withdrawn its supervising teams.

Against the background of these facts the attitude of the Communist authorities is not hard to appreciate. They feel that as a whole Unrra in its policy has been grossly partial to the Kuomintang Government. They feel that it represents merely another instrument of American foreign policy which has armed, transported, and still is training Kuomintang troops to fight against

them. Further, they are able to cite a series of discriminations in Unrra policy which have operated against the destitute Chinese peasant in Communist territory. This summer the river has risen. Now we have news of two breaches in the inner dyke, at Chien O Wan and Hsin Chuang. The waters are sweeping north and east and threaten the outer dyke in the counties of Chang Yuan, Pu Hsien, and Hua Hsien. If this is breached the countryside northwards to the walls of Tientsin is endangered.

Within 15 days of receiving their first supplies of tools—wheelbarrows, not bulldozers!—Communists were deploying 80,000 repair workers at the most dangerous points. Whatever happens now it is too late to remedy this fatal weakness of China- Unrra. Unrra policy cannot escape blameless for relieving a Nationalist flood area only to threaten the same catastrophe in Communist territory.

Clearly no organization, however impartial, will find rapid success in dealing with the two extremes in China. But it is important to realize that a practical hope does lie between those extremes. This hope is in the growing Chinese libe

ral movement. The strength of that movement and the sanity of its reactions to the west will largely depend on the extent to which the west, in its administration of relief, can demonstrate western ideas of impartiality. To emphasize these ideas is directly to appeal to the hearts of this middle and liberal group in China* It is also to give support to their conviction that neither extreme can claim to be representative of the China that counts. Today British ideas appeal to China in a way in which our commercial interests and military commitments could never do.

Hitherto British foreign policy would appear to have left China to the Americans. In the Far Eastern Council of Unrra British influence in favour of impartial relief and rehabilitation in China has scarcely been apparent. Towards Britain both liberals and Communists look with interest and anxiety. If this country is to respond to the appeals made by Chinese men of good will, early action is essential. The liberal groups are becoming for the first time a possible alternative to the Government of Chiang Kai-shek, which has suffered from both military and economic reverses.

MILITAIRE ONDERWERPEN

DEMOBILISATIE

DEMOBILISATIE

In het October-nummer van het maandelijks orgaan van het Departement van Sociale Zaken „Sociaal Spectrum” troffen wij een uitvoerige beschouwing aan over sociale voorzieningen bij demobilisatie, waaraan het volgende is ontleend.

Sociaal Spectrum

October '47

Illusie en werkelijkheid

..... Het vertrek van grote contingenten oorlogsvrijwilligers en dienstplichtigen zowel van Leger als Marine naar het „Verre Oosten”, de wenselijkheid voor al deze categorieën — welke onder dezelfde omstandigheden dienst moesten doen, dezelfde gevaren moesten lopen en na demobilisatie voor dezelfde moeilijkheden zullen staan — gelijkluidende sociale voorzieningen te treffen, gaven aanleiding tot de instelling (27 Nov. 1946) van een Interdepartementale Commissie met als taak: de bestudering en voorbereiding van deze aangelegenheid.

Het is een zuiver toeval dat in Indië 5 dagen tevoren door de Directeur van Sociale Zaken, de Commandant Zeemacht en de Legercommandant een commissie in het leven werd geroepen ' aan wie in het bijzonder werd opgedragen de bestudering van het vraagstuk der herinschakeling in

het arbeidsproces van in Indië te demobiliseren militairen van K.N.I.L., K.L. en K.M.

- Na besprekingen van de Directeur Sociale Zaken met Leger- en Marine-autoriteiten in Nederland, en de kennisneming van de voorstellen van de Nederlandse commissie werd de opdracht aan de (met vertegenwoordigers van andere departementen uitgebreide) commissie op een breder plan geplaatst: het ontwerpen van een zo afgerond mogelijk geheel van sociale voorzieningen verband houdende met de rehabilitatie van de militair in Indië

Enige maanden geleden zijn de voorstellen van Sociale Zaken, mede namens Leger en Marine bij de Regering ingediend.

Deze voorstellen omvatten voorzieningen betreffende de plaatsing c.q. herplaatsing van te demobiliseren militairen, een bonus of premie ter bestrijding van kleine uitgaven bij de overgang naar de burgermaatschappij, een kledingtoelage, de mogelijkheid tot scholing o.a. door middel van een studietoelage, een overbruggingsuitkering voor de periode dat een gedemobiliseerde nog geen burgerwerkkring heeft gevonden, en een bedrijfscrediet onder bepaalde voorwaarden voor hen die een klein middenstandsbedrijf willen (her) openen. Zodra de demobilisatie-ordonnantie door de Regering is vastgesteld zullen de details van deze voorzieningen worden gepubliceerd.

Demobilisatie is een aangelegenheid waarvoor niet alleen de Overheid belangstelling' moet hebben, doch de ganse gemeenschap.

De Indische militair is het eerst aan de beurt; hij is al of niet vrijwillig in dienst gegaan, onmiddellijk na de Japanse capitulatie — zonder de gelegenheid te hebben gehad de sporen van een harde krijgsgevangenschap uit te wissen. Hij werd ingezet voor — om de militaire terminologie te bezigen — het herstel van orde en rust.

Welk een abnormale inspanning hierbij gevraagd werd kan voor een ieder duidelijk zijn.

■ Thans ruim 2 jaren na de „bevrijding staan nog ruim 15.000 van deze dienstplichtigen onder de wapenen, wachtend op aflossing, demobilisatie of voleinding van hun taak.

Zij weten hun plichten.

De gemeenschap wete haar plicht, haar nationale plicht: de erkenning van de rechten der gedemobiliseerden.

De Regering zal — als te Pangkal Pinang toegezegd — haar „ere-schuld” inlossen. Indië, dit Indië staat echter in het allereerste stadium van reconstructie op welhaast elk gebied. Regeringsmaatregelen kunnen derhalve alleen slagen indien de medewerking is verzekerd van allen: werkgevers en particulieren.

Twee jaren van een wel zeer bijzondere „werkelijkheid” zullen aan vele' illusies van de militair in Indië hun glans hebben ontnomen.

Het besef dat een gemeenschap met hem meeleeft zal er echter toebijdragen de overgang naar het burgerleven te vergemakkelijken en steun geven in de moeilijkheden die komen zullen.

HOW R.A.N. TRAINS ITS RADAR EXPERTS

Morning Herald (Sydney)

7 Oct.

Radar's important place in the future of navigation is emphasised by news that, for the first time, a large ship has been berthed (in a dense fog at Liverpool) by means of radar equipment. The Royal Australian Navy is keeping abreast of radar research, and its principal training establishment^ is in Sydney.

Recently the Royal Australian Navy obtained up-to-date radar equipment not only for its fighting ships, but also for training officers and ratings.

The uses of radar were demonstrated in the recent naval exercises off the eastern coast in which H.M.A.S. Australia, several R.A.N. destroyers and frigates, planes of the R.A.A.F., the visiting British aircraft-carriers Theseus and Glory, and the destroyers Cockade and Contest took part. These exercises were controlled and directed by radar, and those who were fortunate enough to be able to watch the proceedings from the radar rooms of the bigger ships were amazed by what they saw.

Guided to Targets

It was possible in the radar rooms of the carriers to keep track of and pinpoint the position of every plane that left the ships. And the positions of the approaching R.A.A.F. „enemy” planes, which were never seen from the carriers themselves, were revealed on the radar „scans.” These planes were kept under constant observation so that the carrier planes could be guided toward them by radio-telephone.

*It was a thrilling experience to see the opposing planes drawing closer and closer to each other on the „scan” and then to hear the voice of a carrier pilot call „Tal- lyho!” over his phone as he sighted the „enemy” and set off in pursuit.

The training of officers and ratings is undertaken at H.M.A.S. Watson, but that of most officers is limited to the general principles, potentialities, and methods of using radar. Officers who intend to specialise in radar work take technical courses which last six or seven months.

Other officers receive more detailed instruction when they qualify in gunnery, torpedo, anti-submarine, navigation, and so on, in the United Kingdom to fit them to use radar with their special equipment. Electrical officers are trained to maintain and service the radar installations.

Ratings are instructed in two different branches. Some of them become radar operators, and others radar mechanics. They are chosen for their special aptitude and intelligence.

Training of Ratings

Ratings to be trained as mechanics are first sent to the Adelaide School of Mines and Industries, where they study radar and radio for six months. They then go to

H. M.A.S. Watson, where they are divided into two sections—radar and wireless telegraphy. Mechanics in both sections specialise in maintenance and repairs. After sea experience, those who show exceptional aptitude undergo ' a further radar course.

Recruits trained as operators learn to use air and surface warning sets and to control gunnery sets. They are known respectively as radar plot ratings and radar control ratings. Radar plot ratings are also trained to assemble the results obtained by warning sets for appreciation by commanding officers; Radio control ratings complete their training at the gunnery school at Flinders Naval Depot.

Since the radar school was established in the early part of the recent war—it was commissioned as H.M.A.S. Watson as recently as 1945—hundreds of officers and ratings have passed through it.

Information Br. Cons. Gen. Java 20 Oct.

Britain accelerates her demobilisation 'and reorganises Army training Methods

During the next six months more than 400,000 men will be released from Britain's Army Forces. This represents a considerable acceleration in the normal rate of demobilisation. The number of releases from the Navy is double those previously arranged, while the total freed from all three Services will exceed the estimate by more than 27,000.

The grand total from June 1945—March 1948 will be 5,140,000. This will mean that by next March the postwar demobilisation of the British Navy will be virtually complete. After that, the Admiralty will concentrate on the task of perfecting the organisation of Britain's peacetime Fleets.

∴ In announcing these changes, the Minister of Labour said: „The programme fulfils the stated aims of the British Government to release, before the end of the present year, all the men called to the Forces before January 1944. In accordance with the present need for the return of as many men as possible to civilian employment it represents a very rapid rate of release in relation to the numbers still to be released.”

The Army is to have basic training units attached to each arm of the service to which men will go for their training before joining active units. The War Office states that all infantry will be reduced to one regular battalion each. Under the Demobilisation Programme of October 1946, the infantry of the line was formed into 14' groups. Within these groups, regiments were empowered to retain one or two regular battalions. Following the announcement of the 15th October the strength of each regiment will not exceed one battalion. Regiments are being consulted about this reorganisation and each will retain its individual identity together with a small headquarters.

The basic training units will be run by regular infantry battalions. It was fully expected that as demobilisation gained speed reorganisation of the Army would

have to take place. No aspect of military technique in Britain has developed to such an extent within the last ten years. There is no reason whatever why, under the new plan, British soldiers should not be trained to their usual high standard.

The Daily Telegraph (London) 24 Sept.

PILOTLESS FLIGHT

Though a striking demonstration of the possibilities of what the Americans describe as „pushbutton” flying, the unpiloted flight of the United States Air Force Skymaster across the Atlantic reveals no novel or revolutionary development. Automatic pilots and remote control of aircraft have long been in practical use and there has been no secrecy about the recent advances. It is unlikely that pilots will be dispensed with in commercial flying in the near future. The advantages offered by this technique are in the realm of safety and independence of adverse weather conditions, and it is likely that other forms of transport besides flying may benefit.

A century ago this achievement would have been received with uninhibited rejoicing as proof positive of human progress. It is regrettable that our reactions to-day are unquestionably tinged with alarm. Speculation tends to concentrate not on the , pacific but on the bellicose possibilities of the technical advance the flight demonstrates. To such an extent have we lost confidence in our powers of political navigation that the wonders of science have become something of a nightmare. It is the conquest of this state of mind that is the great contemporary challenge to mankind.

Morning Herald (Sydney)

11 Oct.

R.A.A.F. Has 12 Squadrons Ready For Air

The Minister for Air, Mr. Drakeford, said to-day that the R.A.A.F. could put 12 squadrons fully equipped with serviceable operational aircraft into the air at short notice.

1330 Aircraft were held in storage categories „B” and „C”.

Category „B” represented immediate reserves for replacement of unit aircraft— maintenance pool plus wastage for one year.

Category „C” represented aircraft to meet expected requirements from July, 1948, to June, 1952. They were being retained for use in the post-war air force.

Most of the aircraft in these two categories could be made available for operations at short notice.

Mr. Drakeford said that 1930 aircraft which were surplus to Air Force requirements were held in categories „D” and „E.”

GEOGRAPHY, POLITICS AND STRATEGY

By Cyril Falls

5a

Professor of the History of War, Oxford.

the 111 iis tra ted London News

13 Sept.

It is too much to say that the study of geography with reference to strategy is a new science. Statesmen and soldiers have altogether neglected it. The executives in great campaigns spread over a large expanse of the earth's surface could not avoid the subject. Napoleon provides a striking instance of one to whom it was familiar. He was a great student of maps; from them and an 'extraordinary memory for sights seen on his campaigns, he was enabled to carry in his mind vivid pictures of slopes and surfaces, forests, the course and nature of rivers. With a narrower vision, the detail comprehended by the Archduke Charles, his frequent opponent, was even more complete. He saw European strategy in terms of the valley of the Danube, particularly above the confluence with the Inn, where the crossing-places, established or potential, were numerous and the communications good, affording the commander who based his operations on the river opportunities for manoeuvre from which he might secure a mastery over all Central Europe. Other Austrian generals, like his son, the Archduke Albert, and Radetzky, saw and exploited the significance of the valley of the Po in like manner. The princes of the House of Savoy, about whom I wrote recently, founded not only their strategy in war, but their whole international policy upon the Alps and their valleys suitable to military movement.

Yet in the days of these captains there did not exist a conception of world geography and strategy such as now appeared, and obviously there was less need of it, even if the technical background had been available. Today the need is insistent, in view of the increased range of weapons and the need of transport. Yet the material at the strategic geographer's disposal, particularly instrumental survey of a high order of precision, lags behind his requirements. This aspect of geography, along with others, was recently dealt with in the presidential address to the British Association at Dyndee by Professor Eva G.R. Taylor, entitled "The Geographer in War and Peace". She made one significant but disputable point when she remarked, as

reported, that "the day had passed when the prerequisites of power could be assembled under one flag by overseas empire-building". If she meant that the day for expansion of colonial overseas holdings was over, one can agree with her. If she implied that an entity scattered all over the globe, as is the British Commonwealth, was more acutely threatened and therefore relatively weakened by modern developments, one can also agree. Yet it remains a fact that the scattered Commonwealth displayed great power in the last war and still possesses vast potential strength. And recently-acquired holdings, such as Okinawa in American hands, possess high strategic significance. Nor will anyone contradict the view of Professor Taylor that two Powers, the United States and Soviet Russia, and two only, now stand at the summit of strength, far above their nearest competitor. She suggested that assessment of their geographies had become as important as understanding of their ideologies. She asked a question often asked of late: "How closely are they matched?" and speculated whether, theoretically, a better balance would be obtained if by means of an alliance "Canada were thrown into the scales on the one hand and the contiguous parts of the Middle East on the other". She was speaking here in terms of metals and ores, of timber, and of oil; but in fact, from the strictly military point of view, Canada is very closely linked to the United States for the purpose of defence. Canada may not be a signatory to the Treaty of Rio de Janeiro. (Zie B.O.d.H. No. 5), nor a member of the Pan-American Union, and she has no formal alliance with the United States for the defence of the North American continent, but a would-be aggressor who counted upon anything less than a wholeheartedly Combined and co-ordinated defence would be making a grave mistake. And this defensive understanding lies at the root of the study in strategic geography which is now in progress, the survey of the great frost-bound islands which stretch for a thousand miles north of Hudson Bay towards the North Pole.

Nowhere can the revolutionary change which has come over the trend of geographical study as a result of the recent developments in warfare be seen more clearly.

Professor Taylor went on to say that geographers might be startled to hear it suggested that the exact size and shape of the earth might be elevated to the rank of „top secrets”, adding that the suggestion was not really surprising in view of the range of modern weapons, which proceed towards their targets on a course following the bulge of the earth's surface. Their success must largely depend upon the accuracy with which the position of those targets has been determined. On the other hand, a very small proportion of the earth's surface has, up to the present, been the subject of a precise instrumental survey.

And, as Professor Taylor pointed out, the „tying up” of the areas covered by such exact surveys has often been carried out in the past by calculation based upon the assumed figure of the earth—and the

i, hape of the earth is still to a considerable extent an assumption. We know little of its irregularities and still more important, we do not know how far its figure is static. As she dryly put it, we cannot yet be quite certain of destroying Hollywood from Tim- buctoo. And it is to be doubted whether, 'amid all the recent advances of science, there is any likely to close the gap between desire and performance in this respect.

Professor Taylor's study of geography leads her to a conclusion which the planning staff officer has already learnt by hard experience but which does not occur to the general public. It is that bad map- making may in itself prove valuable in defence; it serves as a sort of camouflage. The f uture, she said, lay in photogam - metry, which is stereoscopic surveying and mapping from the air. There also I fully agree with her, but my acquiescence comes to an end when she asserts that there is no defence against it." In the case of a powerful State with vast territories there surely is a defence.

A country of which the frontiers lie open to the visitor does not attempt to keep its survey secret. When France began her excellent survey to replace the 1/80.000 maps, which were so old that the railways had been superimposed upon them, anybody could obtain copies of the new 1/50.000 maps. It did not occur to her to keep hem secret because it seemed so impossible to hide the shape of the country. But it is different with present day Soviet Russia. If you obtain a permit to fly to Moscow—and it is something not easy to get— you will find that your aircraft lands at Berlin probably on the Tempelhof Airport, and there takes in a couple of Russian wireless operators for the final stage of the flight Without them, flying over Russian territory is not permitted, and I imagine that an aircraft which did so would run a Considerable risk of being shot down.

These wireless operators cannot be considered necessary from the technical point of view. Flights are carried out between almost all other countries without the addition to the crew of natives of the lands, flown over. They must be regarded as

to some extent sentries over the aircraft and its crew and passengers while flying over Russian soil. And I do not see why in tiny>. of peace Russia should find any difficulty in preventing stereoscopic survey from the ar. In war, it is another matter. Then it is impossible, except with overwhelming air ascendancy, to prevent passage ov6r territory which an enemy desires to survey by high-flying and fast reconnaissance aircraft. Even then Russia would possess a great advantage by reason of the immense depth of her territory. Whereas a survey pf this type could be completed rapidly and without much danger in a small country such as Belgium, the risks would be very great in Russia, and even if they were entirely avoided, the mere extent of the area to be covered would make the work very long and trying. I should not mind wagering that the majority of the railways which are shown on our maps of Russia are marked several miles from their true course, and I consider it probable that we shall not progress far in the direction of more accurate knowledge of Russia in a geographical any more than in a social sense for some time to come.

The strategist, the tactician, and the military administrator are nowadays calling more and more insistently for the aid of the. scientist. The soldier, sailor, and airman must realise that they need the assistance of the geographer as much as that of any other scientific student, and the latter has important tasks to undertake...

We demand of them, on the one hand further advances in the realm of pure science and cartography; on the other, the speculative and empirical study, based upon ascertained facts', which are called for in the higher geography as in the higher branches of many other sciences.

Professor Eva Taylor pleaded that recognition ' of the regional differentiation occurring within the framework of the earth as a functioning organic whole should become part of the mental background of every thinking person. This is indeed a desirable goal, but one which it will take a long time to reach in the most favourable circumstances. The stratum*of society which I should like to see making a start along these lines Is the official stratum, politicians and their senior advisers in the Civil Service as well as those, of the fighting forces. In only the men who are ultimately responsible for policy and for the resources which are devoted to it could Improve their geographical conceptions/ they would see more clearly the path which they follow, would realise better how economies should be made and the approximate effect of each alternative economy on world strategy...

Maps and Globls should be the tools of the politician, the latter especially.

The politician is fortunate in that he can obtain them, which is difficult for „every thinking person” nowadays.

BEVORDERING VAN OFFICIEREN BIJ DE LANDMACHT

Alg, Handelsblad

8 Oct.

Wetsontwerp ingediend voor een tijdelijke regeling, die tot 1 Januari 1949 zal gelden ¹

Ingediend is een wetsontwerp houdende voorzieningen t.a.v. de bevorderingswet voor de landmacht 1902 en de wet voor het reserve-personeel der landmacht 1905.-

De minister van Oorlog acht het noodzakelijk, dat enige bepalingen van deze wetten buiten toepassing worden gesteld én worden vervangen door regelen, waardoor het mogelijk wordt de bevordering van de officieren én de reserve-officiereri der Koninklijke Landmacht tot een definitieve rang weder op gang te brengen. Daartoe is nu een wetsontwerp verschenen.

Bij toepassing van het bestaande art 11 is de bevordering der officieren aan de volgende minimum eisen gebonden: na acht jaren dienst als luitenant: kapitein; na vier jaren dienst als kapitein: majoor; na twee jaren dienst als majoor: luit.-kol.; na twee jaren dienst als luit.-kol.: kolonel. Het nieuw ontworpen artikel schept de volgende mogelijkheid: na zes jaren dienst als officier: kapitein; na twaalf jaren dienst als officier: majoor; na achttien jaren dienst als officier: luit.-kol.; na 22 jaren dienst als officier: kolonel. -

Het wordt niet billijk geacht, dat zij, die als gevolg van de bezetting niet in 1940 en 1941 tot officier konden worden benoemd, hoewel zij een opleiding daartoe reeds ten dele hadden gevolgd, of althans daartoe waren aangewezen, nu nog meer het slachtoffer van de omstandigheden zouden worden. Het wil de minister voorkomen, dat het zowel in het belang van de dienst als in dat van de betrokkenen is, dat zij bevorderd kunnen worden op het

tijdstip, waarop zij daartoe anders — derhalve bij een benoeming tot officier in 1940 of 1941 — in aanmerking zouden zijn gekomen.

Er zijn enige kapiteins die, hoewel zij hun 53ste levensjaar hebben volbracht, thans tijdelijk tot hogere rangen zijn bevorderd, en in die rangen zeer goed voldoen. Het komt de minister voor, dat liet rechtvaardig is, dat deze officieren alsnog voor bevordering in aanmerking kunnen komen.

Het zal wellicht in de toekomst nodig blijken, dat, om voor bevordering tot de rang van kapitein in aanmerking te kunnen komen, méér dan twee-jaar troependienst moet worden geëist, terwijl wellicht in sommige gevallen, om tot een hoofdfijciersrang te kunnen worden bevorderd, geen of minder dan de thans geëiste troependienst noodzakelijk zal zijn. Voorgesteld wordt dit art. 13 (tijdelijk) buiten werking te stellen.

Het is noodzakelijk, dat de benoeming tot d^ rang van kapitein op ongeveer 28- 6, 30-jarige leeftijd vervalt. Aan dit principe is reeds uitvoering gegeven en het ligt in het voornemen om, in het belang van het leger, ook in den vervolge — voor Zoveel mogelijk — aan dit principe de hand te houden.

Eén snellere bevorderingsrang van de officieren der wapens brengt met zich mede, dat de officieren van de staven en dienstvakken in een overeenkomstig tem* po bevorderd dienen te worden.

In verband met de juiste Verhoudingen in het officierskorps is het noodzakelijk, dat de bevorderingsgang van de officieren van gezondheid, de militaire apothekers en de officieren-tandarts ongeveer gelijke tred houdt niet die van de officieren van de wapens, staven en andere dienstvakken.

In de tegenwoordige samenstelling van het leger zal geen behoefte blijken te bestaan aan paarden-artsen; een nieuwe categorie beroeps-officieren zal zijn intrede in het leger doen: de officieren-tandarts.

In art. 7 wordt onder meer bepaald, dat de officieren in de ranglijst worden vermeld, naar orde van de datum van ingang der benoeming in hun rang. Hierdoor is het niet mogelijk eervol ontslagen officieren, en reserve-officieren, die worden benoemd tot beroeps-officier, ouderdom in rang mede te geven, ook niet indien zij reeds vele jaren als officier werkelijk hebben gediend. Door de voorgestelde aanvulling van dit artikel wordt in deze leemte voorzien. Teneinde te bereiken, dat deze officieren tijdig voor bevordering in aanmerking kunnen komen, zijn daartoe strekkende bepalingen opgenomen in het nieuw voorgestelde art. 11 en, in art. 33.

De bepalingen van het K.B. van 11 April 1942 zijn gedurende meer dan vier jaren getoetst aan de praktijk en hebben bewezen te voldoen aan tijdens de oorlog en enige tijd daarna te stellen bijzondere eisen.

In verband hiermede komt het de minister noodzakelijk voor, dat in de wet enige bepalingen worden opgenomen, welke in overeenstemming zijn met dit Koninklijk Besluit.

De wet voor het reserve-personeel der landmacht 1905 is nagenoeg een evenbeeld van de Bevorderingswet voor de landmacht 1902.

De minister heeft gemeend de onderworpelijke wet een tijdelijk karakter te moeten geven. Door te bepalen, dat deze van kracht blijft tot 1 Januari 1949,

De Rotterdammer

1

Legeropbouw

10 Oct.

, Het ingediende wetsontwerp tot het treffen van voorzieningen inzake de bevordering van officieren en reserve-officieren bij

de Koninklijke Landmacht zal in de betrokken kringen met vreugde worden begroet. Want, al zal het wetsontwerp slecht gelden tot 1 Januari 1949, er zal nu toet een eind komen aan het instituut van d-alleen aan de functie gebonden tijdelijk rangen. Tevens wordt nu een flinke stap gezet op de weg naar normale verhoudingen.

Dat de ingediende voorzieningen nu niet definitief kunnen zijn, komt, doordat er nog steeds geen definitieve oorlogs- en vredesorganisatie zijn vastgesteld. En het is duidelijk, dat alleen op zulk een organisatie een harmonische opbouw van het officierenkorps mogelijk is.

De uiteindelijke vaststelling van legerorganisatie is afhankelijk van verschillende factoren. Indien speelt hierbij een grote rol maar ook de ervaringen van de laatste oorlog en zeker niet minder de te voeren buitenlandse politiek.

Zullen we terugvallen op de oude neutraliteitspolitiek; zullen we ons aansluiten bij Engeland en Amerika; zullen we mee! doen aan blocvorming? Al deze dingen zijn van het grootste belang bij de opbouw van een leger.

Toch wil het ons voorkomen dat lange wachten met het vaststellen van een definitieve legerorganisatie bezwaren met zich meebrengt. Een goed defensiebeleid is zonder een vaststaande organisatie niet mogelijk. Het blijft dan te incidenteel. Het mist de grote lijn.

Al zijn de ervaringen uit de laatste oorlog nu niet wetenschappelijk verwerkt, de laatste en belangrijke richtlijnen zijn daar uit zeker te halen. Met name geldt dit voor de luchtmacht. En naar de neutraliteitspolitiek zal wel niemand terugwillen.

Op het ogenblik is ons Koninkrijk in Europa praktisch weerloos.

En die toestand is in hoge mate onbevredigend.